

Η Δημογραφική σύνθεση στο βόρειο μέρος της Κύπρου

Η Επαρχιακή Οργάνωση του Κόμματος Νέα Κύπρος (ΥΚΡ) οργάνωσε στις 6 Μαΐου, στο Πολιτιστικό Κέντρο Arabahmet μια δημόσια συζήτηση σχετικά με τη δομή του πληθυσμού στο βόρειο μέρος της Κύπρου. Της συζήτησης προήδρευσε ο αντιπρόεδρος της Συντεχνίας των Εκδοτών και Βιβλιοπωλών και προσωρινός εκπρόσωπος τύπου της Πλατφόρμας Ειρήνης Κύπρου Halil Paşa.

Στη συζήτηση συμμετείχαν ως ομιλητές ο Γραμματέας Διεθνών Σχέσεων του Κόμματος Νέα Κύπρος, Alpay Durduran, ο ακαδημαϊκός και ερευνητής συγγραφέας Mehmet Hasgüler, ο ερευνητής του Διεθνούς Ινστιτούτου Ειρηνευτικών Σπουδών στο Όσλο (PRIO), Mete Hatay, και ο κοινωνιολόγος και ερευνητής Muharrem Faiz.

Το κείμενο που ακολουθεί είναι οι παρουσιάσεις των ομιλητών στη δημόσια συζήτηση μετά που έτυχαν τελικής επεξεργασίας από τους ίδιους. Ολόκληρη η δημόσια συζήτηση διατίθεται και σε CD.

Τα πλήρη κείμενα των παρουσιάσεων στη δημόσια συζήτηση:

Gülay Kaşer (Γραμματέας Επαρχιακής Οργάνωσης ΥΚΡ): Το Κόμμα Νέα Κύπρος (ΥΚΡ) εκφράζει τις πραγματικότητες και παραθέτει τα γεγονότα που διαδραματίζονται στη χώρα μας όπως κανένα άλλο κόμμα. Χωρίς να ανησυχεί για το αν θα γίνει αρεστό, για το αν θα τύχει επαίνων ή αποδοχής, λέει πάντα την αλήθεια και συνεχίζει να εργάζεται με υπευθυνότητα απέναντι στον Κύπριο πολίτη. Είναι γι' αυτό το λόγο που το Κόμμα Νέα Κύπρος σκοπεύει να φέρει στο προσκήνιο το θέμα της δομής του πληθυσμού στο βόρειο μέρος της Κύπρου, το οποίο παίζει κεντρικό ρόλο και επηρεάζει άμεσα την λύση του Κυπριακού προβλήματος.

Θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε τους αποψινούς ομιλητές για την συνεισφορά τους στην δημόσια αυτή συζήτηση με θέμα τη δομή του πληθυσμού στο βόρειο μέρος της Κύπρου, εσάς για την παρουσία σας και το Δήμο της Λευκωσίας που μας παραχώρησε το χώρο αυτό. Με την ευχή η αποψινή συζήτηση να διευρυνθεί και να αποβεί ευεργετική για την κοινωνία, καλώ τους ομιλητές να πάρουν τις θέσεις τους. Ο Κος Alpay Durduran, Γραμματέας Διεθνών σχέσεων του Κόμματος Νέα Κύπρος, ο Mete Hatay ερευνητής του Διεθνούς Ινστιτούτου Ειρηνευτικών Σπουδών του Όσλο, ο Mehmet Hasgüler, ακαδημαϊκός και ερευνητής συγγραφέας, ο Muharrem Faiz, κοινωνιολόγος και ερευνητής και ο Κος Halil Paşa προσωρινός εκπρόσωπος τύπου της Πλατφόρμας Ειρήνης.

Halil Paşa: Αγαπητοί καλεσμένοι σας καλωσορίζω όλους. Απόψε θα συζητήσουμε τη δομή του πληθυσμού στο βόρειο μέρος της Κύπρου. Οι ομιλητές θα μιλήσουν για 15 λεπτά έκαστος. Θα κερδίζαμε χρόνο αν γράφατε τις ερωτήσεις σας για το πάνελ των ομιλητών στα χαρτάκια που θα διανέμονται κατά τη διάρκεια των παρουσιάσεων.

Θα ήθελα να ξεκινήσω με μερικά σχόλια. Η Πλατφόρμα Ειρήνης Κύπρου συναντήθηκε σήμερα με το ΑΚΕΛ και είχε συνομιλίες για περίπου μια μισή ώρα. Το κυριότερο θέμα της συνάντησης ήταν η δομή του πληθυσμού στο βόρειο μέρος της Κύπρου. Σε κάποιο σημείο το Μέλος του Πολιτικού Γραφείου, Άντρος Κυπριανού, υπέβαλε την εξής ερώτηση: «Πόσος είναι ο πληθυσμός; Μπορεί να υπολογιστεί; Οι έποικοι αποτελούν τον μόνο συνολικό πληθυσμό;». Αλληλοκοιταχτήκαμε και τελικά απαντήσαμε με τον εξής τρόπο: «Σύμφωνα με την τελευταία απογραφή ο πληθυσμός ανέρχεται περίπου στις 260 χιλιάδες, αλλά ο Talat ισχυρίζεται πως ανέρχεται στις 500 χιλιάδες. Επιπλέον μπορούμε να δώσουμε ακόμη δυο στοιχεία. Το ένα είναι ότι υπάρχουν 223,275 δηλωμένα οχήματα στο βόρεια μέρος της Κύπρου, και το δεύτερο είναι ότι υπάρχουν 385,000 τηλεφωνικοί συνδρομητές». Φυσικά υποβάλλαμε αυτά τα στοιχεία χωρίς κανένα περαιτέρω σχόλιο.

Ελπίζω πως θα μπορέσουμε να πάρουμε μερικές απαντήσεις από τους ομιλητές μας απόψε. Ο λόγος στον Alpay Durduran.

Alpay Durduran: Αγαπητοί φίλοι: Αυτό είναι πράγματι το πιο δύσκολο ερώτημα που ταλανίζει αυτή τη χώρα. Μια μέρα μερικοί άνθρωποι συζητούσαν για κάτι σε έναν διάδρομο. Συζητούσαν για το ποιο από τα δυο βρίσκεται στο κέντρο, ο ήλιος ή η γη; Ένας από τους νεαρούς είπε: Αντί να κάνουμε τόσο θόρυβο και να χάνουμε το χρόνο μας, ας πάμε να μιλήσουμε με ανθρώπους που λένε το αντίθετο από μας. Δηλαδή βγαίνω στο δρόμο και κοιτάζω γύρω μου και δεν βλέπω το δρόμο; Αν κάθε μέρα χαιρετώ μερικούς ανθρώπους στο δρόμο, αλλά τώρα δεν βλέπω κανέναν από αυτούς, σημαίνει ότι το ερώτημα δεν είναι τόσο δύσκολο. Αλλά αν σε μια χώρα δεν υπάρχει απάντηση στο θέμα του πληθυσμού, δεν υπάρχει κανένας λόγος να αναζητήσουμε άλλα πράγματα, η διοίκηση σ' αυτήν τη χώρα είναι ο εχθρός σου. Τα πράγματα είναι τόσο ξεκάθαρα.

Πάντα συζητούσαμε τέτοια θέματα. Κανείς δεν μας είπε πως κάνουμε λάθος. Κάποιοι είπαν πως υπερβάλλουμε. Αλλά στις μέρες μας αυτοί που ήταν στο πλευρό μας σε τέτοια θέματα, τώρα που είναι στην εξουσία μας χαρακτηρίζουν ρατσιστές. Αυτό πρέπει να το ξεκαθαρίσουμε. Πρώτα από όλα, με την άδεια σας, θα ήθελα να πω το εξής: Είμαστε υπέρ της ελεύθερης διακίνησης στον κόσμο. Είναι γι' αυτό το λόγο που δεν θα ήταν δυνατό να υποστηρίζαμε κάτι αντίθετο όσον αφορά στην Κύπρο. Από τη στιγμή που η ελεύθερη διακίνηση είναι ευεργετική και αναγκαία για τη παγκόσμια ειρήνη, αφού η ανά το παγκόσμιο ελεύθερη διακίνηση κεφαλαίων θεωρείται ως ευεργετική σε μια εποχή που τα δικαιώματα ελεύθερης διακίνησης αυξάνονται, είναι γεγονός πως η απελευθέρωση της εργασίας δεν θα είναι εφικτή χωρίς το δικαίωμα της ελεύθερης διακίνησης της εργασίας, δηλαδή της ελεύθερης διακίνησης των ανθρώπων. Πρέπει να εξετάσουμε το πρόβλημα από αυτήν την οπτική γωνία.

Είναι όμως, επίσης γεγονός πως όπου υπάρχει καταπίεση από ξένους, οι εργαζόμενοι πρέπει να την αντιπαλεύουν. Γιατί; Επειδή αυτή η κατάσταση εξυπηρετεί αυτούς που κυβερνούν. Χρησιμοποιούν τη σημερινή φτηνή εργασία για να καταπιέζουν το εργατικό δυναμικό της χώρας τους. Χρειάζεται να ληφθούν μέτρα για την διόρθωση αυτής της κατάστασης.

Το θέμα του πληθυσμού είναι ένα σημαντικό πρόβλημα κατ' εμάς, μιας και αποτελεί το μεγαλύτερο εμπόδιο για την επίλυση του Κυπριακού Προβλήματος. Τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε σήμερα είναι εμφανή. Καμία επιτροπή δεν έχει καταρτιστεί για αυτό το πρόβλημα. Παρά την παράλειψη αυτή (η έλλειψη μιας επιτροπής που θα ασχοληθεί με το ζήτημα των εποίκων) η Ελληνοκυπριακή πλευρά άναψε το πράσινο φως για την έναρξη εργασίας από τις επιτροπές. Αυτό παραμένει το μεγαλύτερο και το πιο καυτό ζήτημα. Μας ρωτάνε συνέχεια αυτήν την ερώτηση. Αυτή η ερώτηση πρέπει να απαντηθεί. Δεν έχουμε πρόβλημα μας με το πρόσωπο κανενός, το χρώμα δέρματος, ή τη γλώσσα του. Το μόνο που επιζητούμε είναι η εξεύρεση μιας πολιτικής λύσης για αυτό το πρόβλημα και η προστασία του εθνικού, εθνοτικού, ή όπως θέλετε ονομάστε το, χαρακτήρα των Τουρκοκυπρίων.

Όπως και να 'χει η απογραφή έχει γίνει. Θα πούμε κάποια πράγματα έχοντας υπόψη αυτήν την απογραφή. Μιας και πιστεύω πως η απογραφή δεν έγινε σωστά ή έχει γίνει με τέτοιο τρόπο ώστε να αποκρύψει την πολιτική πραγματικότητα, την εξετάζω από αυτή την οπτική. Το πρώτο πράγμα που βλέπω είναι ότι κάποιοι άνθρωποι ήρθαν ως έποικοι και πήραν ιθαγένεια... και κάποιοι δεν την πήραν και αυτό αντικατοπτρίζεται σε μια απογραφή. Βλέπω πως οι μητέρες και οι πατέρες αυτών των ανθρώπων ήρθαν από το εξωτερικό. Λέω πως μερικοί από αυτούς είναι Κύπριοι και άλλοι είναι μεικτοί. Και τώρα τι πρέπει να αναζητήσω; Μέσα από αυτούς τους αριθμούς αναζητώ να βρω: αυτοί οι άνθρωποι που έρχονται εδώ ζητάνε χαμηλούς μισθούς; Ζουν κάτω από ανθρωπινές συνθήκες; Αυτοί που τους φέρνουν τους παρέχουν στέγη; Τους παρέχεται στήριξη για να μπορέσουν να ζήσουν σαν άνθρωποι και ζουν σε συνθήκες παρόμοιες με αυτές των Τουρκοκυπρίων και μπορούν να αναπτυχθούν πολιτισμικά;

Κανένας δεν έχει πρόθεση να τα κάνει αυτά. Επειδή δεν μας λέει ότι αυτοί οι άνθρωποι ήρθαν στο νησί μας, τον αριθμό τους, πόσα αεροπλάνα και πλοία χρειάστηκαν για τη μεταφορά τους. Δεν υπάρχει κάτι τέτοιο. Τι είδους απογραφή είναι τελικά;

Διεξάγεις μια απογραφή σε έναν τόπο που υπάρχει τόση διαφωνία και δεν εξάγεις τα σωστά συμπεράσματα.

Κοίταξα το ζήτημα από αυτήν την οπτική και άρχισα να το εξετάζω. Κοίταξα και βρήκα πως 13,296 άτομα είχαν έρθει πριν από το 1979. Μάλιστα. Πόσοι από αυτούς πέθαναν μέχρι το 2006; Αυτός ο αριθμός μπορεί να εξαχθεί χρησιμοποιώντας τη θνησιμότητα. Υπολογίζοντας και το ρυθμό αύξησης του πληθυσμού, ο αριθμός αυτών των ατόμων θα έπρεπε να ανέρχεται στις 30,755.

Και το 1981 φέραμε ακόμη 90 χιλιάδες άτομα. Οι περισσότεροι από αυτούς έφυγαν και παρέμειναν στην Κύπρο περίπου 30.000. Αυτές οι πληροφορίες δόθηκαν σε επιτροπή της Βουλής των Αντιπροσώπων από τον υπουργό στέγασης. Αυτό σημαίνει πως αυτές οι αναλογίες, δηλαδή της μείωσης του πληθυσμού και του ρυθμού αναπαραγωγής επιβεβαιώνουν τις πληροφορίες που έχω δώσει. Λέω αυτό το πράγμα εδώ και τριάντα χρόνια και πάντα με διέψευδαν, όμως, οι στατιστικές που παραθέτουν επιβεβαιώνουν το επιχείρημα μου. Βάσει αυτών των δεδομένων, όταν κάνεις τους υπολογισμούς, ο αριθμός στην πραγματικότητα ανέρχεται στις 321,368. Έχουν έρθει στην Κύπρο και τώρα βρίσκονται στην τέταρτη και πέμπτη γενιά. Η πρώτη, η δεύτερη, η τρίτη και η τέταρτη γενιά που ζουν ανάμεσα μας. Και μόνο αν μετρήσεις αυτές τις γενιές, ο πληθυσμός τους είναι μεγαλύτερος από τον δικό μας. Ας εξαιρέσουμε αυτούς που ήρθαν, αυτοί που γεννήθηκαν εδώ ξεπερνούν από μόνοι τους το δικό μας το πληθυσμό. Δεν μπορούμε να πούμε πως δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα και περιουσιακό ζήτημα. Έχουν κάνει και το ίδιο πράγμα στην Antalya όπου πολλαπλασιάστηκαν και κέρδιζαν λεφτά από τον τουρισμό και τώρα ο κόσμος στην Antalya διαμαρτύρεται.

Και είναι γι' αυτό το λόγο που η κατάσταση είναι απαράδεκτη. Και δεν είναι ούτε και πολιτικά βιώσιμη. Και το κυπριακό πρόβλημα δεν θα επιλυθεί εξαιτίας αυτού του προβλήματος. Μας λένε πάντα ψέματα. Και η πηγή αυτών των ψεμάτων είναι οι έρευνες.

Η έρευνα για το πληθυσμό του 1982 καταδεικνύει όλες τις ομάδες και είχε δημοσιευτεί το 1987. Και η έρευνα αυτή αναδημοσιεύτηκε το 1989 λες και δεν υπήρξε καμία αλλαγή. Και αποτελεί ένα ψέμα. Ιδού το ψέμα. Το 1981 είχε έρθει μια αντιπροσωπεία από την Τουρκία. Κάθισαν και μας είπαν ποιες πληροφορίες πρέπει να δίνουμε στην κοινωνία και στον κόσμο και χρησιμοποιώντας την πιο εξελιγμένη μέθοδο απογραφής σχεδίασαν πίνακες και κάθε χρόνο συμπλήρωναν τα αποτελέσματα και μας έλεγαν ψέματα.

Τώρα κοιτάξτε τον άλλο πίνακα. Όταν κοιτάξουμε την κατανομή του πληθυσμού, παρατηρούμε πως ακολουθεί ένα συνηθισμένο πρότυπο για κοινωνίες όπως η δική μας, στις οποίες ο κόσμος τρέφεται καλά. Κάθε πέντε χρόνια αυτό το χαμηλότερο πρέπει να ανεβαίνει και διερωτώμαι τι να συνέβη; Ποίος γέννησε όλον αυτόν τον κόσμο; Αυτό επαναλαμβάνεται κάθε χρόνο. Πως είναι δυνατόν να υπάρχει σχεδόν διπλάσιος αριθμός ατόμων στην ηλικιακή ομάδα των 25-30 από ότι στην ομάδα των 0-5; Και όταν κοιτάξουμε άλλες εκθέσεις βλέπουμε πως παρόλο που ο αριθμός του πληθυσμού αυξάνεται, δεν συμβαίνει το ίδιο με τον αριθμό των παιδιών που πηγαίνουν στο δημοτικό σχολείο. Εμείς πηγαίνουμε στον τάφο και αυτοί έρχονται σε αυτήν τη χώρα.

Το ζήτημα του πληθυσμού είναι ένα σκάνδαλο. Γιατί αυτό το ζήτημα έχει τόσο σημαντικό τώρα; Γιατί είναι γνωστό πως σε περίπτωση λύσης οι έποικοι θα φύγουν.

Γυρίζω και μπαίνω στα καφενεία. Κοιτάζουμε και βλέπουμε πως οι άνθρωποι στα καφενεία προέρχονται από διαφορετικούς τόπους. Τους λέμε να μας αφήσουν να λύσουμε το Κυπριακό και γυρίζουν και μας λένε «όχι, τι θα γίνει με εμάς;»

Ο πληθυσμός τους είναι περισσότερος από τον δικό μας. Κάποιο πιστεύουν πως ο κόσμος από την Τουρκία βρίσκεται συγκεντρωμένος γύρω από την Καρπασία και τα Βαρώσια, ή γύρω από την Αμμόχωστο. Λάθος. Είναι παντού. Σε κάθε γειτονιά, σε κάθε πολυκατοικία υπάρχει μια οικογένεια. Είναι η πλειοψηφία. Όπως έχουμε, σύμφωνα με τις στατιστικές του 2006 ο πληθυσμός από την Τουρκία πρέπει να ανέρχεται στις 300,000. Και όταν προσθέσουμε και αυτούς που γεννήθηκαν εδώ, αυτούς που έχουν πολιτογραφηθεί Κύπριοι, με αυτούς που δεν έχουν πολιτογραφηθεί ακόμη, ο συνολικό μας πληθυσμός φτάνει τις 590,000. Όταν τα λέω αυτά μου δείχνουν το τρελοκομείο. Και ο Κος Talat με πρόσβαλε δημόσια. Με αποκάλυψε ρατσιστή, χρησιμοποιώντας μάλιστα και το όνομα μου. Οι εκπρόσωποι του Τουρκικού Ρεπουμπλικανικού Κόμματος, όταν επισκέπτονται ξένες χώρες μας ονομάζουν ρατσιστές και μας κατηγορούν ότι διακατεχόμαστε από ξενοφοβία. Υπάρχουν αυτοί που αποδέχονται αυτές τις κατηγορίες και αυτοί που δεν τις αποδέχονται. Και υπάρχουν και αυτοί που κάνουν ερωτήσεις. Δεν είμαι τέτοιος αλλά σίγουρα κάνω ότι μπορώ για να προστατέψω την Κυπριακή κοινότητα και την Κυπριακή ταυτότητα αυτής της χώρας. Από αυτήν την άποψη το ζήτημα του πληθυσμού είναι σημαντικό για μας.

Ας επιστρέψουμε όμως στο ζήτημα των 225,000 οχημάτων και των 400,000 συνδρομητές κινητής τηλεφωνίας. Προσέξτε ότι αναφέρομαι σε συνδρομητές και όχι στον αριθμό των τηλεφωνικών αριθμών.

Δεν υπάρχει παρόμοια περίπτωση στον κόσμο και γι' αυτό το λόγο αποτελεί και ένα ζήτημα πολιτικής σημασίας. Και πολιτικά μιλώντας δεν επιτρέπουμε την καταπάτηση της θέλησης μας. Ο Κος Hatay έχει κάνει μια έρευνα με την οποία, χρησιμοποιώντας δείγματα από τις συντριπτικές πλειοψηφίες των Τούρκων και Κυπρίων, κατέδειξε πως η δομή του εκλογικού σώματος από την Τουρκία δεν έχει επηρεάσει πολύ την δομή του πληθυσμού. Οι πηγές του και η έρευνα του τον δικαιώνουν, αλλά οι πηγές του δεν ήταν ορθές. Το κράτος λέει ψέματα. Και γι' αυτόν το λόγο ακολούθησα έναν άλλο δρόμο και απέδειξα πως η Τουρκία μπορεί να επιβάλει την θέληση της στον πληθυσμό από την Τουρκία. Έχει καταφέρει ακόμη να τους πείσει να υπερψηφίσουν ένα σχέδιο που θα ξερίζωνε τους περισσότερους από αυτούς. Έτσι, με το να εξαγοράσει επίσης και τους Κύπριους θα επιβάλει τη θέληση της. Αν υπερβάλλω, παρακαλώ συγχωρέστε με.

Halil Paşa: Σε ευχαριστούμε πολύ. Δίνω το λόγο αμέσως στον Mete Hatay.

Mete Hatay: Συμφωνώ με όσα έχει πει ο Κος Durduran, εκτός από το τελευταίο.

Έχουν εμφανιστεί δυο σχολές στην Κύπρο σε σχέση με το θέμα του πληθυσμού. Η πρώτη κάνει λόγο για εποικισμό που φθάνει τις 500.000 με 600.000. Κάνει λόγο για μεταφορά πληθυσμού. Η άλλη χαρακτηρίζει το φαινόμενο ως φυσιολογικό και ότι αποτελεί ένα παγκόσμιο φαινόμενο που συμβαίνει παντού. Και οι δυο απόψεις έχουν κάποιο δίκαιο.

Υπήρξε μεταφορά πληθυσμού στην Κύπρο. Μετά τα γεγονότα του 1974, με την βοήθεια των ντόπιων συνεργατών έχουν πραγματοποιήσει μια μεταφορά πληθυσμού, με στόχο να γεμίσουν τα άδεια Ελληνοκυπριακά χωριά για να μπορέσουν να τα κρατήσουν. Δηλαδή, αυτή η μεταφορά πληθυσμού έγινε για να μπορέσει να ιδρυθεί ένα Τουρκοκυπριακό κράτος, ή μια άλλη κρατική οντότητα στο 38% του εδάφους. Αυτή η μεταφορά έγινε βάση σχεδίου που είχε συμφωνηθεί από τις Τουρκοκυπριακές

αρχές και τους τότε κυβερνήτες της Τουρκίας. Όλα αυτά μπορούμε να τα βρούμε στο βιβλίο του Gül İnanç με τίτλο «Οι πρέσβεις διηγούνται». Οι πρέσβεις σε συνεντεύξεις που δημοσιεύονται σ' αυτό το βιβλίο εξηγούν ξεκάθαρα τον τρόπο με τον οποίο έγινε αυτή η μεταφορά.

Αυτό είναι όλο; Όχι φυσικά. Τι λείπει από αυτήν την άποψη; Οι Τουρκοκύπριοι επιχειρηματίες, ή αλλιώς το κεφάλαιο τους που είχε εξαντλήσει τα οικονομικά αποθέματα του ιδιαίτερα μετά από το 1974, βρήκαν ελκυστική την ιδέα να φέρουν μαζικά από την Τουρκία φτηνό εργατικό δυναμικό για εκμετάλλευση. Νομίζω πως θα ήταν λάθος να επιρρίψουμε και σε αυτούς τους ανθρώπους κατηγορίες εμποικισμού. Αν κοιτάξουμε τα επακόλουθα του 1974, θα δούμε πως 30,000 άνθρωποι έχουν μεταφερθεί στα πλαίσια του πιο πάνω σχεδίου. Ποιοι είναι αυτοί οι άνθρωποι; Ήταν διαποτισμένοι με μια ιδεολογία όπως αυτή του Σιωνισμού στο Ισραήλ;

Όχι, αν εξετάσουμε αυτούς τους ανθρώπους, αν πάμε από χωριό σε χωριό, θα δούμε πως οι περισσότεροι από αυτούς τους ανθρώπους ήταν ήδη εκτοπισμένοι. Θα δούμε πως τους έφεραν εδώ από την περιοχή της Νοτιοανατολικής Ανατολίας όπου οι τόποι τους είχαν πλημμυρίσει μετά την κατασκευή του φράγματος Ατατούρκ. Θα δούμε πως τους έφεραν εδώ από παραλιακές περιοχές εξαιτίας κατακρημνίσεων του εδάφους και διαβρώσεων. Θα δούμε ανθρώπους που τους έφεραν από συνοριακές περιοχές της Τουρκίας. Έχουμε μπροστά μας μια ετερογενή ομάδα ανθρώπων που μιλούν πέντε διαφορετικές γλώσσες και ανήκουν σε επτά διαφορετικά θρησκευτικά δόγματα. Υπήρχε μια εσκεμμένη πολιτική πίσω από αυτά, αλλά είναι πολύ αμφίβολο αν αυτοί οι άνθρωποι είχαν μια πολιτική ατζέντα.

Αλλά ποιές είναι οι πολιτικές πεποιθήσεις των μελών αυτής της ομάδας των 30,000 ανθρώπων; Για να το εξετάσω αυτό, πήρα 25 χωριά τα οποία, όπως λέει και ο Κορ Αλpay, είναι κατοικημένα μόνο από κόσμο που έχει έρθει από την Τουρκία, και πήρα και 50 χωριά των οποίων ο Τουρκοκυπριακός πληθυσμός ξεπερνά το 90%. Όσον αφορά στο τι ψήφισαν, βλέπουμε πως τα πρώτα χρόνια, δηλαδή όταν άρχισαν να χρησιμοποιούν το δικαίωμα ψήφου, ακολουθούσαν την πολιτική τους ταυτότητα που έφεραν μαζί τους από την Τουρκία. Για παράδειγμα κάποιοι πριν έρθουν ήταν σοσιαλδημοκράτες. Ανακάλυψα πως αυτοί που ήταν σοσιαλδημοκράτες ή άνηκαν σε μια πτέρυγα του Ρεπουμπλικανικού Λαϊκού Κόμματος (CHP), στην Κύπρο ψήφισαν το Κόμμα Κοινοτικής Απελευθέρωσης (TKP) ή το Δημοκρατικό Λαϊκό Κόμμα (DHP). Μια πιο μικρή μερίδα με περισσότερο σοσιαλιστικές πεποιθήσεις ψήφισαν το Τουρκικό Ρεπουμπλικανικό Κόμμα (CTP), ενώ οι υποστηρικτές του Demirel, ψήφισαν το Κόμμα Εθνικής Ενότητας (UBP). Οι υποστηρικτές της ακροδεξιάς ψήφισαν το Κόμμα Τουρκικής Ενότητας, ένα κόμμα που δημιουργήθηκε από έναν συνταξιούχο συνταγματάρχη που περηφανευόταν πως ήταν φίλος του Evren Paşa (επικεφαλής του πραξικοπήματος του 1980). Το κόμμα αυτό είχε ως στόχο να εξυπηρετεί τους έποικους. Το 1981 βλέπουμε πως ένα 30% υποστήριζε τα αριστερά και σοσιαλδημοκρατικά κόμματα, ένα 30% τα συντηρητικά/ φιλελεύθερα κόμματα και ένα 30% τα κόμματα των εποίκων. Με άλλα λόγια βλέπουμε ένα πολύ ετερογενές προφίλ. Καθώς προχωρούμε προς το 1985 βλέπουμε την κατάσταση να γέρνει προς την πλευρά των κομμάτων των εποίκων. Δηλαδή, οι πολιτικές ταυτότητες που κουβάλησαν μαζί τους αυτοί οι άνθρωποι έγιναν πιο ομογενείς, με άλλα λόγια πιο «Τουρκοποιημένες», περισσότερο κατευθυνόμενες προς την ταυτότητα του εποίκου. Ποίος ήταν ο λόγος πίσω από αυτό το γεγονός; Ποιοι λόγοι οδήγησαν αυτούς τους ανθρώπους να ιδρύσουν το Κόμμα της Νέας Γέννησης (YDP); Το έκαναν απλά επειδή τους ζήτησε ο Τούρκος πρέσβης να ιδρύσουν ένα κόμμα με στόχο να τιμωρήσουν του Τουρκοκυπρίου; Ή μήπως αυτό κίνημα γεννήθηκε εξαιτίας του γεγονότος ότι δεν τους δινόταν αρκετός χώρος στο ευνοιοκρατικό σύστημα που εγκαθίδρυσε το UBP; Και τα δυο έχουν μια δόση αλήθειας. Το κόμμα που έβλαψε περισσότερο το YDP ήταν το UBP. Το 1981 το UBP είχε πάρει το 35% των ψήφων των ανθρώπων από την Τουρκία, ενώ το 1985 αυτό το ποσοστό είχε πέσει στο 20%. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου η Τουρκοποίηση ήταν περισσότερο εμφανής. Υπήρχαν επικρίσεις και από τις δυο πλευρές του πολιτικού σκηνικού. Η αριστερά τους κατηγορούσε ότι διασπούσαν την εργατική τάξη. Η αντίδραση του UBP είχε να κάνει με το ότι διασπούσαν τους Τούρκους. Ισχυριζόταν πως δεν υπάρχει καμία διαφορά ανάμεσα μας. Αργότερα, το 1990, βλέπουμε, για συγκεκριμένους λόγους, το κόμμα αυτό να ενσωματώνεται στο κίνημα DMP (Κόμμα Δημοκρατικού Αγώνα) (μαζί με το TKP και το CTP). Εκείνη την περίοδο σε εκείνα τα χωριά το 55% των ψήφων των εκ Τουρκίας ανθρώπων πήγανε σε εκείνο το κίνημα. Την ίδια περίοδο βλέπουμε τους ψήφους να πηγαίνουν στον Ismail Bozkurt που ήταν ανθυποψήφιος του Rauf Denktaş στις προεδρικές εκλογές.

Αυτό έχει να κάνει κυρίως με οικονομικούς λόγους και είχε λεχθεί ότι είχε να κάνει με το γεγονός ότι όταν τους είχαν φέρει τους είχαν δώσει προσωρινά σπίτια και γη, αντίθετα με αυτούς που φέρνουν σήμερα για να φυτέψουν κριθάρι, σιτάρι και καπνό, χωρίς να τους δώσουν τίποτα. Αν κοιτάξουμε την εφημερίδα Ortam, αλλά και άλλες εφημερίδες της δεκαετίας του 1980, θα δούμε καθαρά την τραγωδία των εργατών που μεταφέρονται με λεωφορεία από την Καρπασία. Αυτοί οι εργάτες μεταφέρονταν από τα Βαρώσια και την Καρπασία στην Μόρφου για να μαζέψουν τα πορτοκάλια. Δεν είχαν άλλες επιλογές για να εργαστούν. Μόλις αυτοί οι άνθρωποι απαίτησαν να συνδικαλιστούν, απολύονταν και

ένα νέο κύμα μεταναστών έρχονταν από την Τουρκία, δίνοντας έναυσμα σε μια νέα τάση: ακόμη φθηνότερη εργασία. Την ίδια περίοδο, το εμπόριο με βαλίτσες ήταν σε άνοδο, πράγμα που βοήθησε την ανάπτυξη του Τουρκοκυπριακού κεφαλαίου. Το εμπόριο με βαλίτσες αναπτυσσόταν με γοργούς ρυθμούς. Για παράδειγμα λόγω του πυρηνικού ατυχήματος στο Τσερνομπίλ ολόκληροι τόνοι τσαγιού είχαν πωληθεί από την Κύπρο στην Τουρκία. Εκείνες τις μέρες κάποιοι επιχειρηματίες είχαν συσσωρεύσει αξιοσημείωτα ποσά κεφαλαίου. Επιπλέον, βλέπουμε πως στις αρχές του 1990 αυτές οι εταιρίες έκαναν στροφή στις οικοδομές. Αυτές οι εταιρίες έβλεπαν στη Τουρκία για να εκπληρώσουν τις ολοένα και αυξανόμενες ανάγκες τους για φθινό εργατικό δυναμικό. Όπως ξέρετε, εξαιτίας του πολέμου στην νοτιοανατολική Τουρκία, εκατοντάδες άνθρωποι έφυγαν από τις περιοχές και μετοίκησαν στις μεγάλες πόλεις της Τουρκίας, δημιουργώντας έτσι μεγάλες περιοχές στις οποίες επικρατούσε η φτώχεια. Για τον ίδιο λόγο, κάποια κομμάτια του πληθυσμού αυτού κατευθύνθηκαν στα δυτικά της Τουρκίας και στην Κύπρο. Εκείνη την περίοδο ο κόσμος που ερχόταν στην Κύπρο από τα νοτιοανατολικά της Τουρκίας είχε εγκατασταθεί στην εντός των τειχών πόλη της Λευκωσίας. Αυτοί οι άνθρωποι άρχισαν να χρησιμοποιούνται σε κάθε τομέα της οικονομίας. Γιατί τα λέω αυτά; Κατά την διάρκεια της πρώτης περιόδου υπήρχε μια μορφή εποίκισμού, αλλά η ροή πληθυσμού στην Κύπρο οφειλόταν σε πολλούς άλλους παράγοντες. Εκείνη την περίοδο είχαν αρχίσει να λειτουργούν και τα πανεπιστήμια. Κάποιοι ήρθαν με την ιδιότητα του ξένου φοιτητή. Αυτή τη στιγμή ο αριθμός των ξένων φοιτητών στην χώρα μας φτάνει τις 32,500. 26,000 από αυτούς είναι από την Τουρκία και αποτελούν το 10% του ντε φάκτο πληθυσμού. Κορίτσια με την μαντίλα, που δεν έχουν δικαίωμα πρόσβασης στην εκπαίδευση στην Τουρκία έρχονται εδώ και προσθέτουν στο σκηνικό μας. Ένας άλλος παράγοντας που συνέτεινε στην πληθυσμιακή έκρηξη ήταν η τροποποίηση του περί περιουσίας νόμου το 1996. Οι τίτλοι ιδιοκτησίας που δόθηκαν την περίοδο του συνασπισμού CTP και DP, και ιδιαίτερα αυτοί που δόθηκαν στους πρώτους έποικους και η απόκτηση του δικαιώματος ανταλλαγής περιουσίας, άνοιξαν το δρόμο για το ξεπούλημα αυτών των περιουσιών και οδήγησαν σε μια έκρηξη στον οικοδομικό τομέα.

Στην αρχή οι κτηματομεσίτες αγόραζαν αυτές τις περιουσίες πάρα πολύ φθηνά. Μετά το 1999 βλέπουμε αυτές τις κατασκευαστικές εταιρίες να χρησιμοποιούν αυτές τις περιουσίες που αγόρασαν τόσο φθηνά για να ανταποκριθούν στην παγκόσμια ζήτηση για δεύτερη κατοικία, το «σπίτι-όνειρο» και έκτισαν περίπου 35,000 σπίτια. Θα πούμε πως δεν κτίσαμε αυτά τα περίπου 35,000 κτίρια; Ξέρουμε ότι εκείνη την περίοδο ήρθαν περίπου 40, 50 και ίσως και 60 χιλιάδες εργάτες. Από που ήρθαν αυτοί οι εργάτες; Η μεγάλη πλειοψηφία αυτών των εργατών είχε έρθει από το Hatay (Αλεξανδρέττα), το Kahramanmaraş, και τη Mardin. Γιατί έρχονται εδώ; Επειδή δεν υπάρχουν ευκαιρίες εργασίας εκεί. Γιατί τους φέρνουν; Επειδή εδώ δεν υπάρχει εργατικό δυναμικό αυτού του μεγέθους. Ποία είναι η κατάσταση αυτών των ανθρώπων; Παίρνουν την ιθαγένεια με το που πατήσουν το πόδι τους εδώ; Όχι. Παρατηρούμε πως η πλειοψηφία αυτών των ανθρώπων έρχονται για να εργαστούν για 8 μήνες και μετά επιστρέφουν σπίτι τους. Δηλαδή βλέπουμε ανθρώπους που αφού έχουν σπείρει το βαμβάκι και έχουν δουλέψει στις φυτείες ρυζιού, έρχονται το καλοκαίρι και το χειμώνα για να δουλέψουν 8 μήνες στις οικοδομές και μετά να επιστρέψουν στα σπίτια τους. Βλέπουμε ότι αυτοί οι άνθρωποι μετακινούνται συνέχεια. Εκτός από τον οικοδομικό τομέα, μπορεί να έρθουν για να δουλέψουν στους πορτοκαλεώνες κτλ. Κατά τη διάρκεια μια συνέντευξης που έκανα στο υπουργείο Παιδείας είχα ρωτήσει σχετικά με τον πληθυσμό των σχολείων της Μόρφου. Απάντηση: Να σας απαντήσω σε σχέση με τα πορτοκάλια, τα μανταρίνια ή τα λεμόνια; Δηλαδή, οι εργάτες όταν έρχονται φέρνουν μαζί τους τα παιδιά τους, αυξάνοντας ή μειώνοντας, ανάλογα με την εποχή, τον αριθμό των παιδιών στα σχολεία. Παρομοίως, ο αριθμός του πληθυσμού αλλάζει και κατά την οικοδομική περίοδο.

Τι συμβαίνει στον ενδιάμεσο χρόνο, σε ότι αφορά τον χώρο; Στην Λευκωσία, ένα από τα σύμβολα της Τουρκοκυπριακής ταυτότητας, βλέπουμε τα σπίτια των Τουρκοκυπρίων να εγκαταλείπονται από τους ιδιοκτήτες τους και να χρησιμοποιούνται για να στεγαστούν οι εργάτες. Σύμφωνα με την τελευταία απογραφή το 65% του πληθυσμού της ενδότερης Λευκωσίας είναι πολίτες της Τουρκίας, το 15% έχουν διπλή υπηκοότητα και το 25% είναι πολίτες της ΤΔΒΚ. Πιστεύω πως οι αριθμοί είναι λίγο διαφορετικοί. Δηλαδή ένα 70% είναι πολίτες της Τουρκίας, το 15% έχουν διπλή υπηκοότητα και το 15% είναι πολίτες της ΤΔΒΚ. Ποίοι είναι οι πολίτες που ζουν στην ενδότερη Λευκωσία; Δηλαδή, γνωρίζουμε ποίοι είναι οι πολίτες αλλά εγώ αναφέρομαι σε αυτούς που αποτελούν το 65% με 70% τη ενδότερη Λευκωσία. Βλέπουμε πως υπάρχουν αυτοί που ήρθαν κατά τη διάρκεια του εμπορίου με βαλίτσες ή για να δουλέψουν στον οικοδομικό τομέα και έμειναν εδώ και εγκαθίδρυσαν εθνοτικές αγορές για να ανταποκριθούν στις ανάγκες των περίπου 35,000 Τούρκων στρατιωτών, πουλώντας στρατιωτικά αγαθά (στολές, εσώρουχα, κάλτσες κτλ), κινητά τηλέφωνα και τζιν. Επιπλέον υπάρχουν και πολλές πανσιόν και επιχειρήσεις που τροφοδοτούν τους εργάτες με τα απαιτούμενα. Τώρα ας κοιτάξουμε τους αριθμούς. Έχω βαρεθεί να κοιτάζω αριθμούς. Ας κοιτάξουμε κάποιους άλλους αριθμούς. Ας κοιτάξουμε τους αριθμούς των θανάτων που σημειώθηκαν τα τελευταία δυο χρόνια: ο αριθμός των θανάτων που προκλήθηκαν από πτώση σε οικοδομές είναι 22, ο αριθμός αυτών που

τραυματίστηκαν είναι 270, δηλαδή όσο πιο πολύ μιλάμε για αυτούς τους αριθμούς, τόσο πιο δύσκολο είναι να αγνοήσουμε την εκμετάλλευση αυτών των εργατών με το να την χαρακτηρίσουμε ως απλά εποικισμό. Δεν λέω ότι την αγνοείτε, αλλά λέω πως δεν την εξετάζετε επαρκώς και ότι, αν και επισκιάζεται από το Κυπριακό πρόβλημα, ζούμε μια περίοδο σφοδρής εκμετάλλευσης. Εγώ ως Κύπριος ντρέπομαι γι' αυτό. Σας ευχαριστώ.

Halil Paşa: Εγώ σας ευχαριστώ. Πριν να προχωρήσουμε στον τρίτο ομιλητή θα ήθελα να συνοψίσω αυτά που έχουν πει οι δυο προηγούμενοι ομιλητές. Ο Κος Durduran μας είπε πως είμαστε υπέρ της ελεύθερης διακίνησης σε όλον τον κόσμο. Αν δεν υπάρξει ελεύθερη διακίνηση της εργασίας τότε δεν θα μπει ούτε τέλος στην εκμετάλλευση. Το θέμα του πληθυσμού είναι ένα από τα μεγαλύτερα εμπόδια για την επίλυση του Κυπριακού προβλήματος. Και οι επιτροπές δεν έχουν ακόμη ασχοληθεί με αυτό το θέμα. Η φθινή εργασία έχει διάφορες διαστάσεις: τρόπος ζωής, το κατά πόσο έχουν αφομοιωθεί. Όταν ρωτάμε τέτοιες ερωτήσεις μας λένε ρασιιστές, όπως μας είπε. Πρέπει να μελετηθεί το γιατί υπάρχει μετανάστευση σ' αυτήν τη χώρα. Αυτοί που ήρθαν πριν από το 1979 αριθμούν τους 13,296 και όταν συνυπολογιστούν οι ρυθμοί θανάτου και γεννήσεων, τότε ο σημερινός αριθμός φτάνει τις 30,755. Αυτός ο αριθμός συμφωνεί με αυτόν που έδωσε ο Mete Hatay που είναι 30,000. Το 1981 όταν ήρθε η αποστολή από την Τουρκία, βρήκαν πως ο αριθμός των ατόμων που ανήκαν στην ηλικιακή ομάδα των 25-30 αυξανόταν συνεχώς, ενώ ο αριθμός των ατόμων της ηλικιακής ομάδας των 0-5 ήταν πολύ χαμηλός. Η αιτία για αυτό ήταν η συνεχής αύξηση της μετανάστευσης, που γινόταν απρογραμματίστα και χωρίς κανένα πλάνο. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς τους, είπε, ο πληθυσμός φτάνει τις 590,000 και ο Talat μίλησε για 500,000. Τα 225,000 οχήματα και οι περισσότεροι από 400,000 συνδρομητές κινητής τηλεφωνίας επιβεβαιώνουν αυτόν τον αριθμό.

Ο Mete Hatay ανέφερε τον αριθμό των 30,000 μετά την μεταφορά πληθυσμού το 1974. Οι πρώτοι έποικοι προέρχονταν από έντε διαφορετικές επαρχίες και από 7 διαφορετικά θρησκευτικά δόγματα. Κάποιοι απ' αυτούς επέστρεψαν στο σπίτι τους. Οι πρώτοι που ήρθαν και κινούνταν πολιτικά στη γραμμή της σοσιαλδημοκρατίας, της γραμμής του Ecevit και του Kemal, ψήφισαν το TKP και DHP. Οι δεξιοί το UBP και κάποιοι σοσιαλιστές που ψήφισαν το CTP. Μεταξύ του 1981 και του 1985 υπήρξε μια περίοδος τουρκοποίησης. Με την ίδρυση του YDP, δημιουργήθηκε η ευκαιρία για την δημιουργία ενός αριστερού συνασπισμού με το CTP. Όμως κινήθηκε στα δεξιά. Ανέφερε το εμπόριο με βαλίτσες και το 1990 είχαμε τον οικοδομικό τομέα. Εξαιτίας του πολέμου στο Κουρδιστάν, είχαμε μετακινήσεις πληθυσμού προς τις μεγάλες πόλεις και την Κύπρο. Σύμφωνα με τα στοιχεία που έδωσε υπάρχουν 32,500 ξένοι φοιτητές που σπουδάζουν στα πανεπιστήμια στο βόρειο μέρος της Κύπρου, από τους οποίους οι 25,000 είναι από την Τουρκία. Με τον νέο περιουσιακό νόμο που πέρασε ο συνασπισμός του CTP με το DP, υπήρξε μια αύξηση των κτηματομεσιτών και των κτιρίων που ανεγείρονταν για να ανταποκριθούν στην παγκόσμια ζήτηση για δεύτερο σπίτι. Ο Κος Hatay μίλησε για 35,000 σπίτια και για 45,000 με 60,000 εργάτες που εργοδοτήθηκαν στον οικοδομικό τομέα. Μίλησε επίσης και για τους εποχιακούς εργάτες.

Τώρα δίνω το λόγο στον φίλο μου, Muharrem Faiz.

Muharrem Faiz: Όταν συζητώ το θέμα του πληθυσμού, βρίσκω πολύ χρήσιμο να κοιτάζω την παγκόσμια κατάσταση και τις πληθυσμιακές μετακινήσεις μέσα στην ΕΕ. Σύμφωνα με έναν υπολογισμό, για κάθε 35 άτομα στον κόσμο υπάρχει και ένας πρόσφυγας. Είναι σημαντικό να εξετάσουμε αυτό το θέμα από δυο οπτικές. Πρώτα μέσα από την οπτική των «νέων» συνθηκών που έχει δημιουργήσει το καπιταλιστικό σύστημα, ανακαλύπτοντας παράλληλα και τις επιπτώσεις που έχουν αυτές οι συνθήκες πάνω στις μετακινήσεις του πληθυσμού. Και μετά από την οπτική του ότι δεν είναι πλέον δυνατό να ζεις σαν μια γνήσια κοινότητα, κάτι που υπάρχει μόνο στη φαντασία, ή ως μια «ξεχωριστή» κοινότητα. Πρέπει πρώτα απ' όλα να αποδεχτούμε την απλή πραγματικότητα. Αφού τονίσω αυτά το σημείο, θα προσπαθήσω να συζητήσω πως αυτές οι πληθυσμιακές μετακινήσεις αντιμετωπίζονται σε διάφορες χώρες (νομικές διευθετήσεις και στάσεις απέναντι στους νέο-αφιχθέντες πληθυσμούς).

Πρώτα απ' όλα, οι τρόποι και οι συνθήκες με τις οποίες οι νεοεισερχόμενοι εισέρχονται στην χώρα είναι υπό συζήτηση σε ολόκληρο τον κόσμο. Μετά από αυτό, στην ατζέντα βρίσκονται οι συνθήκες της προσωρινής υποδοχής αυτών των ανθρώπων. Και τέλος, συζητούνται και οι συνθήκες της οικογένειας και οι συνθήκες κάτω από τις οποίες θα επανενωθούν οι οικογένειες. Μετά σειρά παίρνουν τα πολιτικά και πολιτιστικά δικαιώματα και το ζήτημα της ταυτότητας, καθώς τα προβλήματα εκπροσώπησης.

Αυτοί που ασχολούνται με αυτά τα ζητήματα συνήθως προσεγγίζουν τα θέματα σε τέσσερις περιόδους. Κατά την πρώτη περίοδο, οι μαζικές πληθυσμιακές μετακινήσεις οφείλονταν σε πολέμους. Αργότερα υπήρξε μεγάλη ανάγκη από εργατικό δυναμικό σε χώρες όπως η Γαλλία, η Βρετανία και η Γερμανία. Είναι αυτή την περίοδο που έχουμε μαζική μετανάστευση από την Κύπρο στην Βρετανία,

από το 1974 μέχρι το 1980 εργάτες προσλαμβάνονταν και σχηματίζονταν οικογένειες. Σε αυτές τις χώρες οι νόμοι άλλαζαν με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Από το 1980 μέχρι το 2002 εμφανίστηκαν αυτοί που ζητούσαν καταφύγιο και πολιτικό άσυλο. Ήρθαν στο προσκήνιο ερωτήσεις του τύπου «τι γίνεται με τα δικαιώματα αυτών των ανθρώπων και τι γίνεται με τη σχετική νομοθεσία;». Τα τελευταία χρόνια εμφανίστηκε και το φαινόμενο της παράνομης εισόδου σε κάποιες χώρες. Σε ένα κόσμο όπου υπολογίζεται πως ένας στους 35 είναι πρόσφυγας, λέγεται πως ο αριθμός των παράνομων μεταναστών φθάνει το μισό δισεκατομμύριο.

Όταν εξετάσουμε τις βασικές δυναμικές αυτής της διαδικασίας, άνθρωποι που στο παρελθόν υπόσχονταν και απαιτούσαν ένα διαφορετικό κόσμο χρησιμοποιούσαν διαφορετικές ιδέες, όπως και να 'ναι όλες οι ιδέες είναι στηριγμένες στις ιστορικές συνθήκες. Σε διαφορετικές περιόδους και σε διαφορετικά χέρια μπορούν να χρησιμοποιηθούν για διαφορετικούς λόγους και με διαφορετικά νοήματα. Γι' αυτό το λόγο, είναι πολύ σημαντικό να εξετάζουμε όλες αυτές τις ιδέες μέσα στο ιστορικό τους πλαίσιο. Όπως, για παράδειγμα, η δημοκρατία και η κοινωνία των πολιτών. Σήμερα η κοινωνία των πολιτών αποτελεί ένα από τα κύρια εργαλεία του επεκτατισμού. Δηλαδή, πρέπει να λαμβάνουμε υπόψη αυτή τη κατάσταση όταν αναδημιουργούνται κάποιες ιδεολογίες. Για παράδειγμα, οι μη κυβερνητικές οργανώσεις, ή η κοινωνία των πολιτών, που αποτελείται από εκατοντάδες οργανώσεις, χρησιμοποιούνται από το κράτος για τη ανασύσταση κάποιων ιδεολογιών. Για παράδειγμα, ας πούμε πως Τουρκοκύπριοι και Ελληνοκύπριοι είχαν ένα καυγά, καλείς τους Ελληνοκύπριους και τους Τουρκοκύπριους στο Λήδρα Πάλας, συναντιόνται και αν μέχρι να τελειώσει αυτό το εγχείρημα δεν έχουν ρίξει πέτρες ο ένας στον άλλο, τότε το εγχείρημα χαρακτηρίζεται ως «επιτυχημένο». Το ίδιο συμβαίνει στο Καζακστάν και την Αφρική. Αυτή είναι μια από τις μεθόδους αναπαραγωγής ιδεολογιών, φτάνει να την εξετάσουμε με κριτικό μάτι. Γι' αυτό το λόγο, όταν μιλάμε για ελεύθερη διακίνηση, πρέπει να θυμόμαστε πως στο παρελθόν υπήρχαν πολλοί αυστηροί περιορισμοί. Πολλές χώρες, ακόμη και η ίδια η Ευρώπη, μιλούσαν για μίαν Ευρώπη-φρούριο. Μέσα στο πλαίσιο, όμως, των νέων αναγκών του καπιταλιστικού συστήματος, όπως η ανάγκη για ελεύθερη διακίνηση της εργασίας, γεννήθηκε η ιδέα για τη δημιουργία ενός εφεδρικού στρατού που θα είναι παντού. Δηλαδή, ο παγκοσμιοποιημένος καπιταλισμός, με τις ανισοροπίες που έχει προκαλέσει, έχει άστεγο αφήσει κόσμο σε όλη την υφήλιο. Στη Μεσόγειο τους βλέπουμε σε συνωστίζονται σε καράβια και στο Μεξικό να διασχίζουν ποταμούς και να περνάνε κρυφά κάτω από συρματοπλέγματα. Με κίνδυνο την ίδια τους τη ζωή προσπαθούν να φτάσουν σε χώρες στις οποίες, όπως πιστεύουν, υπάρχουν περισσότερες ευκαιρίες. Το κυρίως μέρος ενός υπολογιστή κατασκευάζεται στη Σκότσια. Τα τσιπ προστίθενται στην Ινδονησία. Αν περιορίσουμε την εκτίμηση αυτών των εξελίξεων στα δικαιώματα των προσφύγων, θα χάσουμε από μπροστά μας τους λόγους που οδηγούν τους ανθρώπους σε όλων των ειδών εκμετάλλευσης και εμπορίου. Και πιστεύω πως αυτή η διαδικασία ακόμη συνεχίζεται. Το γεγονός ότι τα αυτά που έχουν γραφτεί σχετικά με το θέμα περιορίζονται στα δικαιώματα των προσφύγων επιτείνει τα κενά σε αυτό το θέμα. Και τα κενά αυτά είναι πολύ σημαντικά για να μπορέσουμε να κατανοήσουμε το τι γίνεται στη χώρα μας. Και αυτό το πρόβλημα είναι η αιτία που κρύβεται πίσω από τις αποστηθισμένες ομιλίες και την νομιμοποίηση αυτών που λαμβάνουν χώρα. Παρά να υιοθετείται μια γενικότερη ανεκτική πολιτική απέναντι στις μετακινήσεις πληθυσμών, οι διευθετήσεις γίνονται ανάλογα με τις ανάγκες. Οι νομικές διευθετήσεις για τις μετακινήσεις πληθυσμών είναι ένα από τα σημαντικότερα θέματα με τα οποία καταπιάνονται τα Η.Ε. και το Συμβούλιο της Ευρώπης. Είναι απασχολημένοι με την εναρμόνιση και την παρεμπόδιση της εμπορίας ανθρώπων.

Χρησιμοποιούν μια νεοφιλελεύθερη φρασεολογία από τη μια, και από την άλλη, εξαιτίας των αναγκών του καπιταλισμού, προωθούν ελευθερίες στον τομέα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Αυτό σημαίνει την συνοδεία ενός συγκεκριμένου δικαιώματος από το σύστημα. Σε αυτό το σημείο κάποιος δεν μπορεί να πει ότι η δυνατότητα του καπιταλισμού για αυτή την συνοδεία είναι απόλυτη ή ακαταμάχητη. Αλλά η δυναμική που του δίνει δύναμη είναι η ποιότητα της εφαρμογής και της φρασεολογίας στην καθημερινή μας ζωή. Αν θέσουμε σε εφαρμογή τις ιδέες και τη φρασεολογία, λες και είχαν μια αμετάβλητη αξία, στο τέλος της ημέρας, το αποτέλεσμα θα ήταν η αναπαραγωγή δεδομένων διαρθρωτικών παραγόντων. Με άλλα λόγια, θα ήταν καλύτερα να σταματήσουμε να προβληματιζόμαστε και να εμβαθύνουμε, μέσα σ' αυτό το πλαίσιο, στις ιδέες που από αποτελούν τους πιο δυνατούς παράγοντες που χρησιμοποιεί ο καπιταλισμός για τροφοδοτήσει αυτή τη συνοδεία.

Αν εξετάσουμε την κατάσταση μέσα από αυτό το πλαίσιο, η πιο επικίνδυνη φρασεολογία δεν είναι αυτή που λέει «αυτοί που έφυγαν είναι αυτοί που ήρθαν» ή «αυτοί που έρχονται είναι Τούρκοι και αυτοί που φεύγουν είναι Τούρκοι», αλλά η νεοφιλελεύθερη φρασεολογία περί δικαιωμάτων που υποδύεται πως εκφράζει τα δικαιώματα των προσφύγων και των ανθρώπων. Παρόλα αυτά, και οι δυο αντιλήψεις (η εθνικιστική και η νεοφιλελεύθερη) είναι εκδοχές της ίδιας ηγεμονικής αντίληψης. Αυτό που συμβαίνει σήμερα είναι αντί να μπαίνει σε κρίση μια φρασεολογία να δημιουργείται μια νέα κυρίαρχη (και συνάμα χρηματοδοτημένη) φρασεολογία. Σε αυτό το σημείο πρέπει να ξεκαθαριστεί πως η διαφοροποίηση ανάμεσα στο εάν ένα άτομο πήγε από το ένα μέρος στο άλλο εθελοντικά και αν

εξαναγκάστηκε να το κάνει, στις μέρες μας χάνει την σημασία της. Σε αυτό το σημείο θα ήθελε να στρέψω την κριτική μου στον Mete Hatay. Στην ειδική περίπτωση της βόρειας Κύπρου, η άποψη που λέει πως «αυτοί που ήρθαν μεταξύ του 1974 και του 1980 ήρθαν εθελοντικά, αλλά αυτοί που ήρθαν αργότερα, ήρθαν για οικονομικούς λόγους» κάνει μια διαφοροποίηση που δεν είναι επαρκής για να εξηγήσει την διαδικασία της «δημογραφικής μηχανοραφίας» που βιώνουμε και η οποία προκαλεί και την νομιμοποίηση που λαμβάνει χώρα σήμερα.

Τι συμβαίνει στην βόρεια Κύπρο; Όλα αυτά πηγάζουν από το γεγονός ότι η μετανάστευση θεωρείται ως μια απειλή.

Στο φως αυτών των εξελίξεων, οι συζητήσεις γύρω από τους ορισμούς έχουν ενταθεί. Ενώ η έννοια de-facto χρησιμοποιείται για τους ξένους σε μια χώρα, συμπεριλαμβανομένων και των τουριστών, η έννοια de-jure χρησιμοποιείται για ανθρώπους που διαμένουν μόνιμα μέσα σε συγκεκριμένα σύνορα. Η συνύπαρξη αυτών των όρων δεν είναι τυχαία. Όταν έγινε η απογραφή του 2006, είχε λεχθεί πως μια εξάμηνη διαμονή στη χώρα ήταν αρκετή για να θεωρηθεί ως μόνιμη. Αφού αυτό έγινε αποδεκτό, είχε ανακοινωθεί πως ο de -facto πληθυσμός ήταν 265 χιλιάδες και ο de-jure πληθυσμός ήταν 256 χιλιάδες. Κάτι που δεν έχει συναντηθεί πουθενά αλλού στον κόσμο. Αυτό έγινε επειδή ένας εργατής από το Hatay θεωρήθηκε ότι διαμένει μόνιμα στην Κύπρο, ενώ αν είχες ένα παιδί που σπουδάζει στο εξωτερικό, αυτό δεν συμπεριλαμβανόταν στην απογραφή. Δεν πιστεύω πως ο ορισμός του de-jure πληθυσμού στη χώρα μας είναι αθώος. Στην Γερμανία, για παράδειγμα, αν ένα παιδί απουσιάζει στην Αγγλία για σπουδές κατά τη διάρκεια της απογραφής, θεωρείται πως βρίσκεται στην Γερμανία.

Όσον αφορά στο θέμα της υπηκοότητας, κάποιιο παίρνουν την υπηκοότητα λόγω δεσμών αίματος, για παράδειγμα όταν επανενώθηκε η Γερμανία με την Ανατολική Γερμανία, ένα παιδί μπορούσε να πάρει την υπηκοότητα φτάνει να μπορούσε να αποδειχθεί ότι η οικογένεια του ήταν πολίτες της Γερμανίας για τρεις τουλάχιστον γενιές. Αυτό είναι σύνθηρες φαινόμενο στις βόρειες χώρες. Σε χώρες όπως οι ΗΠΑ, ο Καναδάς, Νέα Ζηλανδία και Αυστραλία, η υπηκοότητα είναι δεμένη με την περιοχή. Δηλαδή αν ένας έχει γεννηθεί σε μια από αυτές τις χώρες, τότε παίρνει αυτόματα την εν λόγω υπηκοότητα.

Ωστόσο, η τάση είναι η ίδια: Οι συνθήκες για να μπεις σε μερικές χώρες είναι δύσκολες, αλλά, αφού μπεις, η απόκτηση υπηκοότητας είναι πολύ εύκολη. Αυτή είναι μια ευρύτερα αποδεκτή αρχή. Σε άλλες χώρες η είσοδος είναι εύκολη, αλλά ο χρόνος για τον οποίο πρέπει να παραμείνουν οι πρόσφυγες για να αποκτήσουν την υπηκοότητα θεωρείται ως χρόνος προσαρμογής και είναι ιδιαίτερα μακρύς. Αυτές είναι οι δυο τάσεις που επικρατούν στον κόσμο.

Αν εξετάσουμε τη χώρα μας, θα δούμε πως όχι μόνο η είσοδος είναι εύκολη αλλά και η απόκτηση της υπηκοότητας. Και γι' αυτό δεν είναι δυνατό να κατατάξουμε την τάση που επικρατεί στην χώρα μας ανάμεσα στις τάσεις που επικρατούν ανά το παγκόσμιο. Και επιπλέον, αυτό δεν είναι κάτι που εμφανίστηκε από μόνο ή τυχαία.

Υπάρχουν άνθρωποι τους οποίους έχουν φέρει μαζικά από την Τουρκία, αρχής γενομένης το 1975. Οι τρόποι με τους οποίους εγκαταστάθηκαν και ο τρόπος με τον οποίο διεξάγουν την καθημερινή τους ζωή είναι σημαντικοί. Για να μπορέσουμε να καταλάβουμε την κατάσταση αυτών των ανθρώπων που έχουν μεταφερθεί στην βόρεια Κύπρο, πρέπει να εξετάσουμε την διπλή έννοια της «οικονομικής δυναμικής» και της «μη οικονομικής δυναμική», δηλαδή της πολιτικής δυναμικής, και το πως έχουν επηρεάσει η μια την άλλη. Και αν δεν εξετάσουμε σφαιρικά το θέμα, οι εκτιμήσεις μας θα μετατραπούν σε μια άδεια πολιτική φρασεολογία που αγνοεί την πολιτική διάσταση της διαδικασίας και σε ένα δημογραφικό κείμενο που ασχολείται μόνο με αριθμούς ή σε μια άδεια πολιτική φρασεολογία που δεν δίνει σημασία στον τομέα της δημογραφικής αναλογίας. Πρέπει να εξετάσουμε μαζί τα δυο αυτά φαινόμενα.

Τι εννοείται με τους όρους οικονομική, μη οικονομική ή με πολιτικούς στόχους, μεταφορά πληθυσμού; Υπάρχει αυτό που λέμε εθνική αραίωση με την μη οικονομική ή πολιτική μεταφορά πληθυσμού. Η εθνοκάθαρση ήταν η κυρίαρχη αντίληψη στο τέλος του 19^{ου} αιώνα. Στις μέρες μας χρησιμοποιούνται μέθοδοι, οι οποίες είναι πιο νόμιμες και πιο αποδεκτές. Αυτό γίνεται για να εμποδίσουν τον ντόπιο πληθυσμό του χώρου που έχει εποικιστεί, από του να γίνει κυρίαρχος. Οι Ισραηλινοί εποικισμοί στη Δυτική Όχθη και στα υψώματα Γκολάν και αυτό που έκανε ο Χίτλερ στην Πολωνία. Αραιώνουμε - εξασθενίζουμε την δομή του ντόπιου πληθυσμού με τον εποικισμό ενός άλλου πληθυσμού. Η μεταφορά ενός πληθυσμού γίνεται και για να ενισχυθεί και ένας πληθυσμός που μειώνεται. Όπως για παράδειγμα είναι η μεταφορά πληθυσμού από άλλα μέρη του Πακιστάν για να ενισχύσουν τον Πακιστανικό πληθυσμό της Κασμίρ. Μια άλλη μέθοδος είναι η εθνοκάθαρση, αυτό δηλαδή έκαναν στον Αρμένικο πληθυσμό της Ανατολίας στις αρχές του 20^{ου} αιώνα.

Αν εξετάσουμε την βόρεια Κύπρο, θα δούμε πως οι άνθρωποι σήμερα, σε αντίθεση με την περίοδο 1975-1976, έρχονται εδώ και μετά από λίγο αποφασίζουν να εγκατασταθούν λόγω των απαιτήσεων της αγοράς για εργασία και υπάρχουν αυτοί που έρχονται και φεύγουν αλλά τελικά αποφασίζουν να εγκατασταθούν εδώ μετά από συμβουλές και προτροπές συγγενών και φίλων. Η όλη διαδικασία

παρουσιάζει ομοιότητες με τις διαδικασίες που λαμβάνουν χώρα στην Ευρώπη και τον υπόλοιπο κόσμο. Εντούτοις, αυτή η διαδικασία από την στιγμή που ξεκινά, συνοδεύεται από τους παράγοντες της μη οικονομικής δυναμικής, που την καθιστούν διαφορετική από αυτές των άλλων χωρών. Αυτοί οι παράγοντες είναι:

Στις μέρες μας αυτή η διαδικασία μπαίνει σε λειτουργία από μόνη της, όμως αφού μπει σε λειτουργία παρακολουθείται από τους κύκλους της άρχουσας τάξης της Τουρκίας. Όταν η ροή είναι προς την βόρεια Κύπρο, για να μπορέσουν να διευκολύνουν όσο μπορούν τους εισερχόμενους, εφαρμόζουν τους κανόνες εισόδου με περισσότερη χαλαρότητα ακόμη και από τις πλείστες φιλελεύθερες Ευρωπαϊκές χώρες, και εμμένουν στην διατήρηση αυτής της κατάστασης. Οι διατάξεις που αφορούν στην μόνιμη εγκατάσταση και υπηκοότητα διαρρυθμίζονται με τέτοιο τρόπο ώστε να διευκολύνουν την μόνιμη παραμονή αυτών που έρχονται από την Τουρκία και γίνονται προσπάθειες για να νομιμοποιηθεί αυτή η κατάσταση. Υπάρχουν όμως εξαιρέσεις σε περιπτώσεις που κάποιος παραμένει στη χώρα περισσότερο από ότι δικαιούται. Σε αυτές τις εξαιρέσεις παρεμβαίνουν τα κρατικά όργανα, οι δυνάμεις ασφαλείας, οι οποίες διεκδικούν τον τελικό λόγο και το ρόλο της αρχής που θα αποφασίσει. Αυτό είναι ένα αδιαμφισβήτητο γεγονός. Αν το Γραφείο Εργασίας πει πως κάποιος έχει παραμείνει στη χώρα περισσότερο διάστημα από ότι δικαιούται, ο στρατός αντιδρά και ζητά να έχει τον τελευταίο λόγο στο θέμα. Χρειάζεται να είμαστε ξεκάθαροι γι' αυτό. Όσον αφορά στον πληθυσμό, υπάρχει ο παράγοντας της μη οικονομικής δυναμικής. Αυτός ο παράγοντας εξακολουθεί να υπάρχει και σήμερα και είναι άρρηκτα δεμένος με την δύναμη εξουσίας της Τουρκίας. Αυτή η δύναμη έχει επιρροή και σε αυτούς που αυτήν τη στιγμή μας ακούνε και θα τους μεταφέρουν αυτά που λέμε. Δεν πρέπει να το ξεχνούμε αυτό. Η Τουρκία θα συνεχίζει να χειροτερεύει σε αυτόν τον τομέα. Η πολιτική που έχουν απέναντι στους Κούρδους είναι η ίδια με αυτήν που έχουν για την Κύπρο. Αν και βρίσκεται στην περιφέρεια του καπιταλισμού, και ως εκ τούτου δεν έχει τη δύναμη να εφαρμόζει επεκτατικές πολιτικές, η Τουρκία κάνει ότι μπορεί, στον βαθμό που τις επιτρέπεται, ως μια χώρα-υπεργολάβος. Η Τουρκία έχει περιφερειακές επεκτατικές φιλοδοξίες. Και οι δυνάμεις της δεν είναι αρκετές για να υλοποιήσει τις επεκτατικές της βλέψεις. Αναγκάζεται να πνίγει τις φιλοδοξίες της, μιας και τα καθήκοντα της περιορίζονται σε αυτά του υπεργολάβου. Γι' αυτό και παρατηρούμε εξωτερικά σκιρτήματα για να επιδιώξει τις φιλοδοξίες της και ταυτόχρονα σπασμωδικές υποχωρήσεις. Το βλέπουμε αυτό κάθε μέρα. Αυτή η ιδεολογία βρίσκεται σήμερα σε εφαρμογή και σε αυτήν τη χώρα και συμπεριφέρεται με τρόπο που αναπαράγει τον εαυτό της. Αγαπητοί φίλοι, το γεγονός ότι κανένας σε αυτή τη χώρα, συμπεριλαμβανομένου και του ΥΚΡ (Κόμμα Νέα Κύπρος), δεν έχει κάνει καμία ανακοίνωση, μια ικανοποιητική ανακοίνωση, σε σχέση με το Κουρδικό, με στρώχνει στο να μην έρχομαι πλέον σε τέτοιες συναντήσεις. Δεν υπάρχει κανένας που να βγάζει ανακοινώσεις για τα σκάνδαλα στην Τουρκία. Μπορεί κάποιος να λυπάται για αυτά, αλλά το σημαντικό είναι να κάνει τις κριτικές του δημόσια και να τις προωθήσει στην δημόσια σφαίρα. Υπάρχει μεγαλύτερο σκάνδαλο από αυτό; Ειρήσθω εν παρωδῷ. Η σιωπή ισοδυναμεί με αποδοχή των πολιτικών που εφαρμόζουν εδώ οι επίσημοι κύκλοι της Τουρκίας. Υπάρχει μια αύξηση του πληθυσμού και ο δρόμος της επιστροφής, όλο και δυσκολεύει. 6 τρισεκατομμύρια Τουρκικές Λίρες από τον προϋπολογισμό θα πάνε για εργατικές κατοικίες. Και οι παρακολουθήσεις συνεχίζονται. Δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι με αυτόν τον τρόπο υπάρχει μια μη οικονομική δυναμική που βρίσκεται σε εφαρμογή.

Ωραία, υπάρχουν κάποια διαθλασμένα συνταγματικά πλαίσια, δηλαδή που μπορούν να χρησιμοποιηθούν ως βάση. Για παράδειγμα, σύμφωνα με το άρθρο 49 της Συνθήκης της Γενεύης, με θέμα την προστασία των πολιτών μετά από ένα πόλεμο, άρθρο πρωτοκόλλου 85, «δεν μπορούν να μεταφέρουν τον δικό τους πληθυσμό στην περιοχή που έχουν υπό τον έλεγχο τους». Η Τουρκία το έχει κάνει αυτό και έχει διαπράξει, έτσι, έγκλημα πολέμου. Εκπλάγηκα όταν άκουσα πρόσφατα τον φίλο μου τον Mehmet Hasgüler, τον οποίο συμπαθώ πάρα πολύ και εκτιμώ τις απόψεις του, να μιλάει στην τηλεόραση. Κάθε τόσο έλεγε πως η Τουρκία μπορεί να βρεθεί σε δύσκολη θέση. Αγαπητοί φίλοι, η Τουρκία τα κάνει αυτά γνωρίζοντας πως θα βρεθεί σε δύσκολη θέση. Ο Υπουργός εξωτερικών της Τουρκίας δεν σκέφτεται τίποτα άλλο από αυτά. Λειτουργεί με τρόπο προσεκτικό και εμείς σκεφτόμαστε ότι πρέπει να τον προειδοποιήσουμε; Αυτό είναι το καθήκον μας; Τα ΗΕ εργάζονται πυρετωδώς για να δώσουν ένα νέο περιεχόμενο στην έννοια της εθνοκάθαρσης. Η εθνική αραίωση είναι η πολιτική που εφαρμόζεται στην Τουρκοκυπριακή κοινότητα.

Και έχω κάποιους αριθμούς τους οποίους θέλω να μοιραστώ μαζί σας:

Όπως είναι γνωστό, έχουν γίνει απογραφές στην βόρεια Κύπρο που δεν έχουν λάβει υπόψη τους τα διεθνή δεδομένα, αλλά ούτε και τις ανάγκες της χώρας. Και γι' αυτό οι αριθμοί αντικρούονται μεταξύ τους. Για χρόνια, η σωτηρία ήταν οι «σχεδιασμοί» και ρεζιλεύονταν τόσο ο κόσμος αυτής της χώρας, όσο και η διεθνής κοινότητα. Ενώ ο Οργανισμός Κρατικού Σχεδιασμού, τον Μάρτη του 2006, ανακοίνωσε πως ο πληθυσμός βάση του σχεδιασμού, ήταν 216,000, η απογραφή που έγινε τον Απρίλη του ίδιου χρόνου έδειχνε τον πληθυσμό να φτάνει τις 256,000. Η απογραφή, δεν είχε μόνο σοβαρές παραλείψεις όσον αφορά στους σκοπούς της, αλλά εμπειρείχε και σοβαρά λάθη όσον αφορά

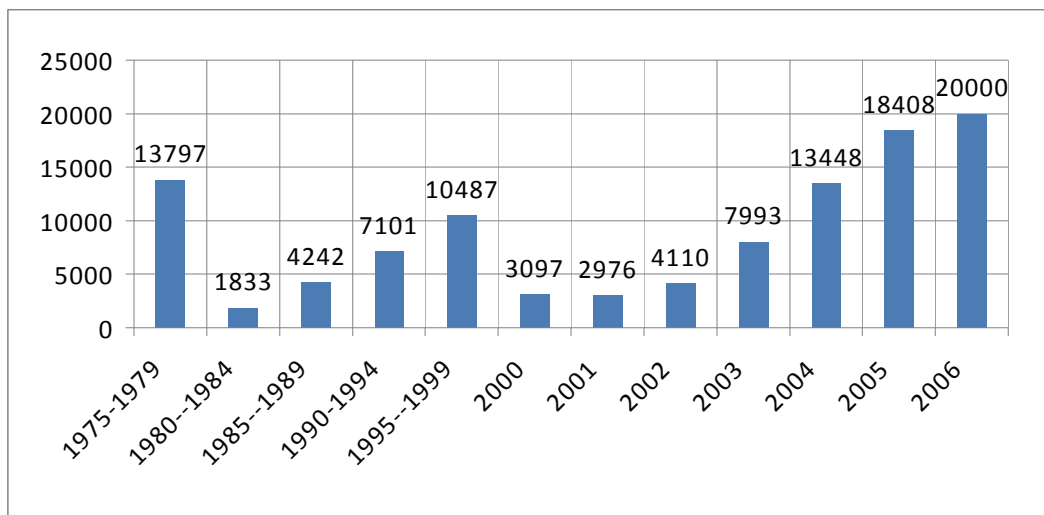
στους ορισμούς και έτσι η διαφορά μεταξύ του de-jure και de-facto πληθυσμού παρουσιαζόταν να είναι μόνο 9,000. Σύμφωνα με την έρευνα που βασίστηκε στους αριθμούς που δόθηκαν στη δημοσιότητα, ο αριθμός των ανθρώπων Κυπριακής καταγωγής (γενεαλογικά) φαίνεται να είναι γύρω στους 133,000 και αυτών που ήρθαν εξ Τουρκίας και πήραν υπηκοότητα να φτάνει τις 46,000. Εντούτοις, υπάρχουν επιπλέον 74,000 άνθρωποι που κατάγονται από την Τουρκία. Μια εναλλακτική προσέγγιση μπορεί να παρουσιαστεί με αριθμούς. Για παράδειγμα μια εναλλακτική πηγή μπορούν να αποτελέσουν οι στατιστικές των αφίξεων και των αναχωρήσεων Τούρκων πολιτών προς και από τη βόρεια Κύπρο.

Πίνακας 1: Στατιστικές αφίξεων και αναχωρήσεων Τούρκων υπηκόων και υπηκόων της ΤΔΒΚ προς και από την βόρεια Κύπρο

	Αφίξεις Τούρκων υπηκόων	Αναχωρήσεις Τούρκων υπηκόων		Αφίξεις υπηκόων της ΤΔΒΚ	Αναχωρήσεις υπηκόων της ΤΔΒΚ	
1974–2001	4924228	4833111	91117	2092729	2138112	-45383
2002	316193	310514	5679	133317	134083	-766
2003	340083	321447	18636	119682	119583	99
2004	434744	402578	32166	134886	135343	-457
2005	488023	487440	583	152804	152347	457
2006	572633	570533	2100	175081	179915	-4834
2007	598529	555193	43336	184181	178906	5275
	7674433	7480816	193617	2992680	3038289	-45609

Αν και μπορεί να υπάρχουν κάποιες ασυμφωνίες όσον αφορά στον υπολογισμό του πληθυσμού χρησιμοποιώντας αυτές τις στατιστικές, εντούτοις αποτελεί μια χρήσιμη πηγή για να μπορέσουμε να δούμε την γενική εικόνα. Όπως φαίνεται στον πίνακα 1, μετά τον συνυπολογισμό των αφίξεων και των αναχωρήσεων των πολιτών της Τουρκικής Δημοκρατίας, 193,617 έχουν παραμείνει στην βόρεια Κύπρο. Χωρίς αμφιβολία πρέπει να συνυπολογιστούν και τα παιδιά τους που γεννήθηκαν εδώ, καθώς και να αφαιρεθούν αυτοί που έχουν πεθάνει. Επιπλέον πρέπει να αφαιρεθούν και οι περίπου 26,000 Τούρκοι φοιτητές. Εντούτοις, ο αριθμός των Τούρκων υπηκόων στην βόρεια Κύπρο δεν είναι γύρω στους 120,000 όπως είχε υπολογιστεί στην απογραφή του 2006. Είναι μεταξύ 220,000 και 230,000. Αν κάποιος εξετάσει το πότε ο αριθμός αυτός έφτασε αυτά τα μεγέθη, θα δει πως το επακόλουθο του Σχεδίου Ανάν έπαιξε μεγάλο ρόλο.

Πίνακας 2: Πίνακας που δείχνει τον αριθμό αυτών που διαμένουν μόνιμα στην Βόρεια Κύπρο ανάλογα με την χρονική περίοδο

Όπως φαίνεται στον πίνακα 2, 59,849 άνθρωποι ήρθαν και εγκαταστάθηκαν μόνιμα στην βόρεια Κύπρο. Αν κοιτάξει κανείς τους αριθμούς (ο αριθμός των αξιωματούχων και φοιτητών πρέπει να αφαιρεθεί), μπορεί να διαπιστώσει πως η περίοδος μετά το 2003, είναι η περίοδος όπου σημειώνεται η εντονότερη ροή πληθυσμού, με εξαίρεση την περίοδο 1975-76.

Αν κάποιος κοιτάξει τις αφίξεις και τις αναχωρήσεις των πολιτών της ΤΔΒΚ μετά το 1974 θα διαπιστώσει μια μεταναστευτική τάση. Όταν από αυτούς τους πολίτες της ΤΔΒΚ αφαιρεθεί ο αριθμός των Τουρκικής καταγωγής ανθρώπων που αναζητούν άσυλο στην Βρετανία και άλλες Ευρωπαϊκές χώρες και των Κυπρίων που πήγαν στο εξωτερικό για διάφορους λόγους, που απαριθμούν τις 3,500 με 4,000, διαπιστώνεται πως περίπου 35,000 Τουρκοκύπριοι έχουν εγκαταλείψει μόνιμα τη χώρα.

Αν κάποιος κοιτάξει την γενική εικόνα χωρίς να χαθεί στις λεπτομέρειες, μπορεί να εξαγάγει το συμπέρασμα πως κατά την διάρκεια των τελευταίων 30 χρόνων, υπήρξε μια έντονη ροή πληθυσμού από την Τουρκία και μια, κατά περιόδους έντονη, μετανάστευση των Τουρκοκυπρίων προς τρίτες χώρες. Όταν κοιτάξει κανείς τους αριθμούς, θα διαπιστώσει πως έχει λάβει χώρα μια «ριζοσπαστική δημογραφική αλλαγή».

Η αύξηση του πληθυσμού που φέρνουν από την Τουρκία χρόνο με χρόνο. Υπάρχει μια αξιοσημείωτη αύξηση μετά το 2003. Αυτοί είναι άνθρωποι που έχουν έρθει για να μείνουν μόνιμα. Δεν είμαι σίγουρος για το κατά πόσο αυτοί που ήρθαν κατά την περίοδο 1975-79, μπορούν να διαφανούν από αυτή τη γραφική παράσταση. Αυτοί είναι γενικοί αριθμοί. Έχουν αυξηθεί ιδιαίτερα μετά το Σχέδιο Ανάν. Παίρνω αυτές τις εκθέσεις κάθε μήνα. Τις έχω όλες. Φίλοι μου, ξέρουμε τον αριθμό των αφίξεων και των αναχωρήσεων μετά το 1974. Ο υπολοίπων αριθμός είναι 193,617, από τους οποίους το 1.8% έχει πεθάνει. Ταυτόχρονα όμως, άλλοι γεννιούνται. Και αν υπολογίσουμε τον ρυθμό ανάπτυξης ενός χωριού στην Τουρκία, τότε η αύξηση πρέπει να είναι 1,2%. Αλλά αν υπολογίσουμε τις αφίξεις και τις αναχωρήσεις από την ΤΔΒΚ, τότε θα δούμε ότι λείπουν 45,000. Αν προσθέσουμε σε αυτούς την ετήσια αύξηση του πληθυσμού, θα βρούμε τον αριθμό αυτών που έφυγαν για το εξωτερικό. Έτσι όταν κάνουμε σχόλια σχετικά με τον πληθυσμό υπάρχουν περιθώρια λάθους αλλά αυτά τα περιθώρια δεν είναι ιδιαίτερα μεγάλα. Ανάμεσα τους υπάρχουν και αυτοί που αναζήτησαν άσυλο.

Ωραία. Τι κάνουν αυτοί που ασχολούνται με το πρόβλημα μόνο μέσα στο πλαίσιο των δικαιωμάτων των προσφύγων; Ποία είναι τα σημεία που θίγονται μέσα από αυτή τη «νέα» φρασεολογία; «Υπάρχει ρατσιστική αντιμετώπιση των ανθρώπων που έρχονται από την Τουρκία», «γίνονται διακρίσεις σε βάρος αυτών των ανθρώπων» και άλλα παρόμοια. Στην πραγματικότητα, αυτή η ευαισθησία είναι ψεύτικη. Γιατί αυτοί που τους εξευτελίζουν, που κάνουν διακρίσεις σε βάρος αυτών των ανθρώπων και τους εκμεταλλεύονται περισσότερο είναι η καπιταλιστική τάξη. Τους βάζουν να δουλεύουν κάτω από τις πιο αντίξοες συνθήκες. Τους παρέχουν στέγαση που δεν είναι ανεκτή ούτε και από τα ζώα, δεν παρέχουν στους εργάτες (στην πραγματικότητα οι περισσότεροι είναι αγρότες) υγιεινές συνθήκες διαβίωσης και σαν μην έφταναν όλα αυτά τους εξευτελίζουν και από πάνω, λέγοντας σχόλια όπως «ζουν σαν ζώα, μυρίζουν σαν ζώα, δεν αξίζουν τίποτα περισσότερο από αυτά». Με άλλα λόγια, αυτοί που ευθύνονται για την κατάσταση τους επιχειρούν να την εξηγήσουν χρησιμοποιώντας τέτοιους χαρακτηρισμούς και ρίχνουν τις ευθύνες τους στις πλάτες των εργαζομένων χαρακτηρίζοντας τους ως «ρατσιστές». Οι τάσεις διάκρισης, ρατσισμού και περιφρόνησης διοχετεύονται από τις ανώτερες τάξεις στα υπόλοιπα στρώματα της βόρειας Κύπρου. Είναι αλήθεια πως και η Τουρκοκυπριακή αριστερά, ενίοτε επηρεάζεται από αυτό. Έτσι, αντί να εκθέτουν τις πολιτικές σε σχέση με τον πληθυσμό και την

ηγεμονική φρασεολογία, η μεγάλη πλειοψηφία της κοινωνίας επικεντρώνεται στο να κριτικάρει τον τρόπο που ντύνονται, τον τρόπο που συμπεριφέρονται στην παραλία και άλλα παρόμοια. Αυτή είναι ακριβώς η τάση που επιτρέπει στην φιλελεύθερη φρασεολογία να κινείται ελεύθερα. Μπορεί να μιλά ελεύθερα από μια θέση ασφαλείας, χωρίς να βλέπει την δομική πολιτική και με μια ψευδή ευαισθησία που δεν έχει τίποτα να κάνει με την ταξική ανάλυση. Δεν υπάρχει ούτε η πρωτοβουλία για να συνδικαλιστούν οι εν λόγω άνθρωποι, ούτε και το ενδιαφέρον για την παρουσίαση των προβλημάτων τους στην δημόσια σφαίρα. Οι στόχοι τους είναι μόνο οι αποστατούντες που αντιστέκονται στις συνεχιζόμενες πολιτικές σε σχέση με το ζήτημα του πληθυσμού. Η Τουρκοκυπριακή κοινότητα, η οποία όπως την παρομοιάζει και ο ποιητής Mehmet Yaşın, έχει γίνει «όπως το αυγό που το έχει κτυπήσει αστραπή», που στην καθημερινή της ζωή νιώθει λες και δεν μπορεί να αναπνεύσει, θα σωθεί τελικά από τον λεγόμενο «ρατσισμό». Η στάση τους είναι καθαρή και στο τέλος της ημέρας, αποτελεί την αναπαραγωγή της ηγεμονικής φρασεολογίας με διαφορετικά εργαλεία. Ωραία. Τι γίνεται σε άλλες χώρες σχετικά με αυτό το ζήτημα;

Είναι γενικά αποδεκτό πως όσον αφορά στα προβλήματα που έχουν σχέση με τους πρόσφυγες, η κάθε χώρα θα έχει τους δικούς της όρους. Ακόμα και σε χώρες της ΕΕ υπάρχουν περιορισμοί σε τομείς που αφορούν στην μετακίνηση και εγκατάσταση. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο εργάζεται για να βρει τρόπους να παρεμποδίσει την κρυφή μετανάστευση και ίσως ο χρόνος που απαιτείται για την επανένωση οικογενειών να επεκταθεί. Ωραία. Τι μπορεί να γίνει όσον αφορά σε αυτό το ζήτημα; Η Τουρκοκυπριακή κοινότητα έχει απορρίψει αυτές τις πολιτικές που έχουν εφαρμοστεί με επιτυχία. Τι μπορεί να γίνει από δω και πέρα; Αυτό που χρειαζόμαστε είναι μια ταξική ανάλυση των πραγμάτων. Δεν χρησιμοποιώ αυτή τη φράση απλά γιατί είναι δημοφιλής. Παραθέτω επίσης τις συζητήσεις που γίνονται ανάμεσα σε υψηλόβαθμους γραφειοκράτες που λένε πως για να μπορέσει το κεφάλαιο να αναπαραχθεί ή να συσσωρευτεί εδώ, έχει ανάγκη από πληθυσμό. Σημειώστε το κάπου αυτό.

Εντούτοις, η σχέση της βόρειας Κύπρου με την Τουρκική Δημοκρατία, η οποία είναι ασύμμετρη και καθόλου αθώα, (επειδή εμπεικλείει και μια επεκτατική συνέπεια) είναι επίσης και «εσωτερική». Ο λόγος που αυτή η σχέση είναι και εσωτερική, είναι το γεγονός ότι λειτουργεί ως η κύρια δυναμική για την ανάπτυξη της ντόπιας καπιταλιστικής τάξης. Με άλλα λόγια, ο πληθυσμός τον οποίον «έχουν φέρει/ αναγκάσει να έρθει» (ο διαχωρισμός αυτός έχει χάσει το νόημα του) στην βόρεια Κύπρο για να προστατεύσει ή να ενισχύσει τη de-facto κατάσταση, ταυτόχρονα έχει γίνει ένα από τα κύρια συστατικά των δομών της συσσώρευσης (κρίση στη συσσώρευση κεφαλαίου, επέκταση του κεφαλαίου, η ελαχιστοποίηση του προβλήματος της αγοράς, λεηλασία περιουσίας, αξιοποίηση γης κτλ). Με άλλα λόγια, τα διακεκριμένα μέλη της τάξης του κεφαλαίου στην βόρεια Κύπρο, δεν αποτελούν απλά μια συνεργαζόμενη τάξη. Την ίδια ώρα, όντας μια τάξη της οποίας οι αναπτυξιακές δυνατότητες έχουν ανατιναχτεί/ παραλύσει, έχουν γίνει οργανικοί παράγοντες αυτής της διαδικασίας. Έτσι, η μεταφορά πληθυσμού, η οποία αποτελεί έναν από τους σημαντικότερους παράγοντες της ηγεμονίας της Τουρκίας πάνω στην Κύπρο, είναι επίσης αναγκαία για το κεφάλαιο στην βόρεια Κύπρο. Είναι αναγκαία και για τις οικονομικές (φθινό εργατικό + ανακατανομή της αγοράς εργασίας + καταστροφή των μέσων οργάνωσης και απομόνωσης + την κατάπνιξη των απαιτήσεων στους τομείς της εκπαίδευσης / υγείας / κοινωνικές πολιτικές κτλ) και μη οικονομικές διαδικασίες. Η καταλήστευση των Ελληνοκυπριακών περιουσιών και κτημάτων και η ιδιοποίηση τους στη βόρεια Κύπρο, η χρήση της γης της Καρπασίας για σκοπούς άλλους από την αξιοποίηση της ως φυσικό πάρκο αποτελούν απτά παραδείγματα.

Σ' αυτή τη χώρα πρέπει να αναπτυχθούν τοπικές πολιτικές αντίστασης. Τι εννοώ μ' αυτό; Δέκα άνθρωποι, έχοντας υπόψη τους τις πληθυσμιακές πολιτικές, κάθισαν και άλλαξαν και τα τοπωνύμια. Σ' αυτή τη περίπτωση θα έγραφα Abohor σε όλη μου την αλληλογραφία. Μέσα στις επιστολές θα έγραφα Cihangir για να αποφύγω τη σύγχυση. Αν φέρεις πληθυσμό και με αναγκάσεις να συνδικαλιστώ, θα συνδικαλιστώ. Δεν θα επιτρέψω την δημιουργία μιας ιεραρχίας στην αγορά εργασίας. Θα θυμηθείς πως το κεφάλαιο ζήτησε ένα διαφορετικό κατώτατο μισθό για τους μετανάστες εργάτες, και έτσι, να κάτι που μπορείς να κάνεις. Όσον αφορά στο ρατσισμό, που αποτελεί ένα από τα μεγαλύτερα θέματα, και είναι κάτι που αποτελεί προνόμιο του κεφαλαίου, που κατακρίνει τους ανθρώπους και όχι τις πολιτικές, ο αγώνας πρέπει να διεξαχθεί μαζί με αυτούς τους ανθρώπους. Δεν είναι οι άνθρωποι που πρέπει να επικρίνονται αλλά οι πολιτικές.

Halil Paşa: Σ' ευχαριστούμε. Να σας ενημερώσω πως είμαστε έτοιμοι να πάρουμε τις ερωτήσεις. Θα ήμασταν ευγνώμονες αν μπορούν να μαζετούν τα χαρτάκια με τις ερωτήσεις. Και τώρα καλώ στο βήμα τον Mehmet Hasgüler.

Mehmet Hasgüler: Έχουμε πολύ σημαντικούς και αξιόλογους φίλους μαζί μας σήμερα. Πολλά πράγματα έχουν ήδη ειπωθεί, έτσι θα είμαι σύντομος.

Χρειάζεται όμως να υπογραμμίσουμε ορισμένα πράγματα. Το θέμα του πληθυσμού ξεκίνησε με την μεταφορά πληθυσμού που έλαβε χώρα μετά την εγκύκλιο #60 με ημερομηνία 2 Μαΐου 1975, που στόχο είχε να καλύψει το κενό που υπήρχε όσον αφορά στο εργατικό δυναμικό. Από το 1975 έχουν περάσει 34 σχεδόν χρόνια και βλέπουμε πως αυτή η πολιτική ακόμη συνεχίζεται. Αυτό το έγγραφο εκδόθηκε με την ένδειξη «απόρρητο». Αν βρείτε το «Ο πασάς και ο στρατηγός» του Erbil Tuşalp, διαβάστε το. Ο συγγραφέας βάζει τον στρατηγό που ηγήθηκε του στρατού το 1974 να συζητά με τον Lala Mustafa Paşa (τον στρατηγό που ηγήθηκε της Οθωμανικής κατάκτησης της Κύπρου). Ο τελευταίος εξηγά πως πρέπει να γίνει το κάθε βήμα έτσι ώστε ότι γίνει στην Κύπρο να είναι σε αρμονία με τον διεθνή νόμο. Αυτή είναι και η άποψη που εκφράζεται από τον Rauf Denktaş κάποτε από άλλους πολιτικούς. Ότι δηλαδή στην Κύπρο υπάρχει κατάσταση κατάπαυσης του πυρός και αν το Σχέδιο Ανάν γινόταν αποδεκτό με το δημοψήφισμα της 24^{ης} Απριλίου, θα επικρατούσαν άλλες συνθήκες. Αλλά το αυτό που πρέπει να κρατήσουμε κατά πρώτο λόγο είναι ότι οι συνθήκες κατάπαυσης του πυρός μετά τις επιχειρήσεις στις 20 Ιουλίου και στις 15 Αυγούστου και η μεταφορά πληθυσμού μέσα σε αυτές τις συνθήκες αποτελεί πρώτα και κύρια παράβαση της Συνθήκης της Γενεύης και του ποινικού δικαστηρίου που ιδρύθηκε στην Χάγη το 2002. Αυτό το δικαστήριο είναι πολύ διαφορετικό από τα de-facto δικαστήρια που στήθηκαν για τη Ρουάντα και τη Γιουγκοσλαβία, επειδή μπορεί να αποτελέσει παράδειγμα για όλον τον κόσμο. Και έτσι, μπορεί να πει κανείς πως η παράνομη μεταφορά πληθυσμού αποτελεί και έγκλημα κατά της ανθρωπότητας. Είναι επίσης γνωστό πως μετά το 1990, ο πληθυσμός αυτός έχει γίνει μέρος της εσωτερικής πολιτικής και μέσο παρέμβασης. Και αυτή η παρέμβαση έχει ενισχυθεί από τον διοικητή των δυνάμεων ασφαλείας, με τις 5000 χιλιάδες νέες πολιτογραφήσεις και υπάρχουν δηλώσεις που καταδεικνύουν ότι το έκαναν αυτό για να εξασφαλίσουν τη νίκη του Κόμματος της Νέας Γέννας (YDP). Αυτές οι δηλώσεις μπορεί να αποτελούν και από μόνες τους έγκλημα πολέμου. Μπορείτε να τα βρείτε αυτά στο άρθρο του Özker Özgür ημερομηνίας 20 Αυγούστου 1990, στο οποίο αναφέρεται ευθέως στο στρατό. Και νομίζω ότι αυτό πρέπει να είναι το πρώτο σημείο αναφοράς. Δηλαδή από την στιγμή που έχουμε συνθήκες κατάπαυσης του πυρός, η παράνομη αυτή μεταφορά πληθυσμού αντίκειται στους διεθνείς νόμους.

Και φτάνουμε στο δεύτερο σημείο. Πρέπει να πω πρώτα ότι συμφωνώ με τις απόψεις που εξέφρασαν οι φίλοι μας νωρίτερα, δηλαδή και ο ρατσισμός και οι ταξικές/ οικονομικές συνθήκες μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο συζήτησης. Όμως, το δεύτερο σημείο έχει να κάνει με το στάδιο στο οποίο οι Τουρκοκύπριοι θα ήθελαν να χρησιμοποιήσουν το δικαίωμα τους στην αυτοδιάθεση. Με την ύπαρξη του πληθυσμού που έφεραν από την Τουρκία μετά το 1974 να είναι διπλάσιος από αυτόν που λέμε αρχικό πληθυσμό που υπήρχε πριν από το 1974, αυτό το δικαίωμα θα τιναζόταν στον αέρα.

Αυτό το πρόβλημα εξακολουθεί ακόμα να υπάρχει. Γι' αυτό το λόγο, πιστεύω ότι πρέπει να προσεγγίζουμε το θέμα από αυτές τις δυο οπτικές και πρέπει, επίσης, να το συζητήσουμε και μέσα στο πλαίσιο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην Ευρώπη και άλλων συσχετιζόμενων θεμάτων. Αλλά το καθοριστικό στοιχείο του πληθυσμού που έχει μεταφερθεί εδώ, δηλαδή το στοιχείο που είναι καθοριστικό για μας, για την πολιτική μας ζωή, είναι το ότι καθορίζουν την ύπαρξη των Τουρκοκυπρίων και αποτελούν εμπόδιο στο δικαίωμα τους για αυτοδιάθεση. Ξέρουμε πως αυτό γίνεται φανερά πλέον σε όλον τον κόσμο. Το 2004 οι Κούρδοι μετέφεραν πληθυσμό στο Κερκούκ, και λέγεται σύμφωνα με το ποινικό δικαστήριο στη Χάγη, το οποίο η Τουρκία ακόμη να αναγνωρίσει, και σύμφωνα με την Συνθήκη της Γενεύης, και σύμφωνα με την Συνθήκη της Ρώμης το 1998, ότι έχουν διαπράξει έγκλημα πολέμου. Αν είναι έτσι, η μεταφορά πληθυσμού στην Κύπρο δεν αποτελεί έγκλημα; Απλά ήθελα να τα αναφέρω αυτά εδώ και να ακούσω τις απόψεις των διακεκριμένων ομιλητών μας.

Σας ευχαριστώ που μου δώσατε αυτή την ευκαιρία.

Halil Paşa: Ευχαριστούμε και τον Mehmet Hasgüler. Αν συνοψίσουμε τα λόγια των δυο τελευταίων ομιλητών, ο Κορ Μουχαρρεμ Φαϊζ είπε πως ένας στους 35 ανθρώπους είναι πρόσφυγας, ο καπιταλισμός έχει γίνει παγκόσμιος, και οι έννοιες του αστέγου και του άνθρωπου που δεν έχει πατρίδα έχουν αλλάξει ανάλογα, και όλα αυτά δεν έγιναν εθελοντικά αλλά τα επέβαλε η παγκοσμιοποίηση του καπιταλισμού. Είχε πει πως σε κάποιες χώρες ενώ η είσοδος είναι δύσκολη, η απόκτηση της υπηκοότητας είναι εύκολη. Σε άλλες χώρες γίνεται το αντίστροφο. Δηλαδή η είσοδος στην χώρα είναι σχετικά εύκολη, ενώ η απόκτηση της υπηκοότητας πολύ δύσκολη. Στην Κύπρο, όμως, τόσο η είσοδος, όσο και η απόκτηση υπηκοότητας είναι εύκολη. Και επεκτεινόμενος στο θέμα, είπε πως οι λόγοι για να γίνει κάποιος πρόσφυγας έχουν να κάνουν είτε με την πολιτική δυναμική είτε με την οικονομική. Όσον αφορά στην μονιμοποίηση πληθυσμού και στην εθνική αραίωση, είχε δώσει ως παραδείγματα τις πολιτικές του Ισραήλ και όσον αφορά στο θέμα της εθνοκάθαρσης, έφερε το παράδειγμα του Αρμενικού ζητήματος. Για να συνοψίσουμε το τι συμβαίνει εδώ, η μεταφορά πληθυσμού, κάτω από την επίβλεψη της πολιτικής εξουσίας, είναι αποτέλεσμα των ιμπεριαλιστικών βλέψεων της Τουρκίας, με τις οποίες εμποτίζει ιδεολογικά τους πολίτες της. Η κατάσταση αυτή

τράβηξε την προσοχή της Συνθήκης της Γενεύης διότι, όποιος και να είναι ο λόγος της μεταφοράς αυτού του πληθυσμού στην περιοχή, δεν παύει από το να αποτελεί εθνική αραίωση σε βάρος των Κυπρίων. Αυτό που προτείνει ο Muharrem Faiz είναι το εξής: αν επιχειρήσουν να αλλάξουν τα ονόματα των χωριών, εμείς θα χρησιμοποιούμε τα παλιά, αν μας εμποδίζουν από το να συνδικαλιζόμαστε, εμείς θα συνδικαλιζόμαστε, αν προσπαθήσουν να επιβάλουν φθινό εργατικό και διαφορές στους μισθούς, εμείς θα κάνουμε εκστρατείες για ίσους μισθούς, αντιπαλεύοντας το ρατσισμό και την εθνική εξασθένιση.

Ο Mehmet Hasgüler είπε πως αυτή η μεταφορά πληθυσμού ξεκίνησε με την εγκύκλιο 60 ημερομηνίας 2 Μαΐου 1975. Επειδή στο νησί επικρατούν συνθήκες κατάπαυσης του πυρός, σύμφωνα με τη Συνθήκη της Γενεύης η μεταφορά αυτή αποτελεί έγκλημα. Σύμφωνα δε, με το Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο της Χάγης αυτή η μεταφορά μπορεί και να συνιστά έγκλημα κατά της ανθρωπότητας. Πρόσθεσε επίσης πως αυτή η μεταφορά εμποδίζει τους Τουρκοκυπρίους από το να μπορέσουν να εξασκήσουν το δικαίωμα τους στην αυτοδιάθεση.

Στο μεταξύ ήρθαν και οι ερωτήσεις. Θα ξεκινήσω τη διαδικασία των ερωτήσεων με τον Alpay Durduran.

Αυτοί που γεννήθηκαν στην Κύπρο μετά το 1975 θα πρέπει να θεωρηθούν ως Κύπριοι κατά τη διάρκεια μιας απογραφής; Δηλαδή αυτοί που οι γονιοί τους είναι από την Τουρκία αλλά έχουν γεννηθεί στην Κύπρο.

Η δεύτερη ερώτηση, είναι δυνατόν ο κάθε πρόσφυγας να συνεννοηθεί με έναν εργοδότη για να πάρει άδεια εργασίας; Δεν υπάρχει κάποιος νομικός περιορισμός; Μπορείτε να μας εξηγήσετε τον αγώνα σας ενάντια στην αδήλωτη εργασία;

Και τέλος, η λεηλασία και η αφομοίωση που λαμβάνει χώρα στον τόπο μας σε συνδυασμό με το ξεπούλημα των Ελληνικών και Τούρκικων περιουσιών δεν αποτελεί μια αναίμαχτη γενοκτονία; Γιατί δεν τα βλέπουν αυτά η Ευρώπη, ο κόσμος και οι περίφημοι νόμοι τους; Υπάρχουν κι άλλα τέτοια παραδείγματα στον κόσμο;

Alpay Durduran: Ας ξεκαθαρίσω από την αρχή ότι δεν το βλέπω σωστό να χρησιμοποιούμε νομικούς όρους. Να πω πως, χωρίς να δίνω και πολλή σημασία σε όλα αυτά, πως για να μπορέσει κάποιος να αναγνωριστεί ως πρόσφυγας πρέπει να είναι πρόσφυγας ή να έχει την νομική αναγνώριση. Ποίος νόμος; Αναφέρθηκε προηγούμενα η Συνθήκη της Γενεύης. Σύμφωνα λοιπόν με τη συνθήκη αυτή όσοι δεν είναι εδώ προσωρινά, ως περαστικοί δηλαδή, είναι παράνομοι. Δεν μπορούμε να τους ονομάσουμε ούτε Κύπριους ούτε πρόσφυγες. Υπάρχει ένα πολιτικό πρόβλημα σε αυτό και είναι και πολύ σημαντικό. Είναι ακόμη πιο σημαντικό από ότι μπορεί να υπολογίσει κανείς. Είναι πιο σημαντικό ακόμη και από το περιουσιακό. Πολλοί Κύπριοι έχουν απαρνηθεί το δικαίωμα επιστροφής της περιουσίας τους για να διευκολύνουν τη λύση του πολιτικού προβλήματος. Η απειλή του πολέμου είναι ορατή, γι' αυτό και η εξεύρεση μιας πολιτικής λύσης είναι τόσο σημαντική. Είναι αλήθεια πως οι απογραφές έπρεπε να είχαν γίνει σωστά.

Το δεύτερο ζήτημα έχει να κάνει με τα ανθρώπινα δικαιώματα. Αν θέλεις να προστατέψεις τα ανθρώπινα δικαιώματα αυτών των ανθρώπων, αν θέλεις να μπορέσουν να ζήσουν με τρόπο ανθρώπινο σε αυτή τη χώρα, αν θέλεις τη δημιουργία καλών σχέσεων, αν δεν τους θέλεις να μετατραπούν σε μια κοινωνική απειλή, τότε το θέμα πρέπει να κατηγοριοποιηθεί.

Έχουν εγκρίνει αυτή τη μεταφορά μέσω του κοινοβουλίου στις 2 Μαΐου 1975, χωρίς να το ξέρουμε. Αν το ανακοίνωναν, ακόμα και οι πιο εθνικιστές θα εναντιώνονταν σε αυτό το σχέδιο. Υπάρχει κόσμος που ζει ακόμη στη Λεμεσό. Αυτοί θα φώναζαν ενάντια σ' αυτή τη μεταφορά. Ο στόχος ήταν η μεταφορά 90,000 ανθρώπων το 1990, από τους οποίους τελικά έμειναν οι 30,000, επειδή δεν μπορούσαν να τους φροντίσουν. Αυτή είναι η πολιτική των Οθωμανών. Το είπε ακόμη και ο πρόεδρος του Συμβουλίου Αρωγής. «Το είχαμε εφαρμόσει στο παρελθόν, και το εφαρμόζουμε και τώρα στην Κύπρο», είχε πει. Όταν διαπίστωσαν ότι μετά το 1980 δεν δινόταν εργασία στον κόσμο που προερχόταν από την Τουρκία, αποφάσισαν να τους δώσουν το δικαίωμα της μόνιμης εγκατάστασης. Υπάρχει δικαστική απόφαση που λέει πως η εθνική μας πολιτική είναι η αύξηση του πληθυσμού στη χώρα. Το δικαστήριο αυτό αποδέχτηκε πως η εθνική πολιτική είναι υπέρνω του συντάγματος. Και γι' αυτό το λόγο, αυτοί οι άνθρωποι δεν είναι εδώ για ανθρωπιστικούς λόγους. Δεν έχω καταλάβει τι έχω ακούσει απόψε και λυπάμαι πολύ γι' αυτό.

Κάθε χρόνο υπογράφονται κοινωνικά και οικονομικά πακέτα προγραμματισμού μεταξύ της Τουρκίας και της ΤΔΒΚ. Τίποτα δεν μένει εκτός. Και δεν βλέπω να γίνεται τίποτα για τον κόσμο. Όλα αυτά γίνονται με μοναδικό στόχο να εμποδίσουν την εξεύρεση λύσης. Και γι' αυτό το λόγο, αυτό αποτελεί απειλή για μας. Είναι η πρώτη που φορά που ακούω έναν Κύπριο, του οποίου το σπίτι έχουν περικυκλώσει, να μιλάει με τέτοιο τρόπο. Λυπάμαι πάρα πολύ. Είτε τους θεωρείς Κύπριους, είτε πρόσφυγες, πάλι λανθάνεσαι. Ούτε και η απογραφή είναι ορθή. Ο πρωθυπουργός είχε ανακοινώσει

μέσω τηλεοράσεως ότι θα μετρούσαν ακόμη και αυτούς που δεν μπορούσαν να μετρηθούν. Ακόμη περιμένουμε.

Μπορεί ο οποιοδήποτε να έρθει σε συνεννόηση με έναν εργοδότη για να πάρει άδεια εργασίας; Αυτό μας θυμίζει κάτι. Υπάρχουν πολλές συμφωνίες μεταξύ της Τουρκίας και αυτού του κράτους. Ο ίδιος αριθμός συμφωνιών υπάρχει μεταξύ της Τουρκίας και της Γερμανίας. Υπάρχουν καθορισμένες συμφωνίες όσον αφορά στην αγορά εργασίας. Αν υπάρχει ζήτηση για εργατικό δυναμικό στη Γερμανία, οι εργοδότες γνωστοποιούν αυτή τη ζήτηση και στη συνέχεια το μήνυμα στέλνεται στην Τουρκία. Η Τουρκία προβαίνει στα απαραίτητα μέτρα και κάνει τις ανάλογες ανακοινώσεις. Στη συνέχεια επιλέγονται κάποιοι άνθρωποι και στέλνονται στη Γερμανία. Όταν αυτοί οι άνθρωποι πάνε στη Γερμανία, δεν έχουν δικαίωμα να αλλάξουν δουλειά, οι συνθήκες κάτω από τις οποίες θα δουλέψουν, το σπίτι που θα μείνουν κτλ, είναι ήδη προκαθορισμένα. Αν ο εργοδότης δεν τους χρειάζεται πλέον, τότε οι εργάτες επιστρέφουν στην πατρίδα τους και αν υπάρξει ανάγκη, επιστρέφουν. Στη χώρα μας, κάποιος μπορεί να κάνει αίτηση για δουλειά με το να δει μια αγγελία σε μια βιτρίνα. Εδώ, αυτοί οι άνθρωποι έχουν το δικαίωμα να αλλάξουν δουλειές. Δεν υπάρχει καμία επιθεώρηση και κανένας έλεγχος. Στην Γερμανία, ένας ξένος εργάτης μπορεί να εργαστεί μόνο σε χώρους στους οποίους είναι σε ισχύ μια συλλογική σύμβαση, ή υπάρχει κάποια επιτροπή που να ελέγχει τους μισθούς. Δεν ξέρω το κατά πόσο έχετε δει στη Γερμανία ταμπέλες που να γράφουν πράγματα όπως "Siirt kasabi" "Sari cizmeli Mehmet Ağa". Αυτές οι ταμπέλες έχουν αναρτηθεί από τούρκους που με το καιρό μπόρεσαν να παραμείνουν μόνιμα στη Γερμανία. Και καταλαβαίνετε γιατί οι Γερμανοί άρχισαν να θυμώνουν με τη παρουσία τους. Δεν μπορείς να εγκατασταθείς εκεί με το να φέρεις και τα παιδιά σου. Και εδώ λέμε ότι πρέπει να τους νομιμοποιήσουμε. Φυσικά πήγαν και στα νηπιαγωγεία... Κοιτάζτε την πλειοψηφία των δημοτικών. Είναι στα χέρια ανθρώπων από τη Τουρκία. 55% των αστυνομικών και ένα 88% των στρατιωτών είναι από την Τουρκία.

Όσον αφορά στην τελευταία ερώτηση, θα πω τα εξής: Σε ένα μικρό μέρος όπως είναι η Κύπρος, πόσο μάλλον ένα κομμάτι της, τα προβλήματα μας βλάπτουν μόνον εμάς. Και έτσι δεν τους ενδιαφέρουν και πολύ. Κάποιοι φίλοι είπαν πως η όλη κατάσταση, σύμφωνα με τη Συνθήκη της Γενεύης, αποτελεί έγκλημα. Και εμείς το ίδιο πιστεύουμε, όπως οποιοσδήποτε απλός πολίτης. Αλλά επειδή ο παρανομών δεν ενδιαφέρεται και αφού δεν έχει επιβληθεί καμία ποινή, δεν το λογαριάζουν για έγκλημα. Και γι' αυτό το λόγο αυτό το ζήτημα αποτελεί δικό μας πρόβλημα και θα συνεχίσουμε να το συζητάμε βροντοφωνάζοντας. Σήμερα η Τουρκία έχει εμπλακεί σε μια περιπέτεια με την ΕΕ. Μπορεί να έχει κάποια προνόμια μέλους της ΕΕ, αλλά το Κυπριακό εξακολουθεί να προκαλεί κάποια προβλήματα για την πλήρη ένταξη. Γι' αυτό το λόγο επιδεικνύουν κάποιο ενδιαφέρον για το Κυπριακό πρόβλημα, όχι για να το λύσουν, αλλά για να το εμποδίσουν από το να εξελιχτεί σε ένα απροσπέλαστο εμπόδιο. Και διαμαρτυρόμαστε. Αλλά αυτοί μας λένε πως «δεν βλέπουν με καλό μάτι τα κινήματα που στρέφονται ενάντια στους ξένους εργάτες!». Η Ελληνική πλευρά διαμαρτύρεται κι αυτή για το ζήτημα. Το δίκιο είναι με το μέρος μας, αλλά δυστυχώς δεν υπάρχουν πολλά πράγματα που μπορούμε να κάνουμε. Ελπίζω πως οι Κύριοι θα μάθουν να διεκδικούν τα δίκαια τους.

Halil Paşa: Θα διαβάσω τώρα τις ερωτήσεις που απευθύνονται στον Mete Hatay.

Σύμφωνα με τις εκτιμήσεις σας, οι οικονομικοί λόγοι αποτελούν την κύρια αιτία της μετανάστευσης. Όπως οι Τουρκοκύπριοι μεταναστεύουν στην Αγγλία και άλλες χώρες, μήπως αυτοί που έρχονται από την Τουρκία χρησιμοποιούν την Κύπρο ως ενδιάμεσο σταθμό για να μεταναστεύσουν σε Ευρωπαϊκές χώρες; Έχει γίνει κάποια έρευνα πάνω στο θέμα;

Η δεύτερη ερώτηση. Η Τουρκία χρησιμοποιεί την πληθυσμιακή της πολιτική ως μέσο για να επιβάλλει τη θέληση της όσον αφορά στο Κυπριακό πρόβλημα. Είναι ρατσισμός όταν οι Ελληνοκύπριοι φέρνουν αυτό το θέμα στο προσκήνιο; Τι πρέπει να κάνουν οι Ελληνοκύπριοι; Πρέπει να αφήσουν την Τουρκία να κυβερνά και το νότο;

Mete Hatay: Όπως έχω εξηγήσει πιο πάνω, περίπου 30,000 άνθρωποι έχουν μεταφερθεί από την Τουρκία στην Κύπρο από το 1974 μέχρι το 1980. Απ' αυτούς οι 6,000 περίπου είναι Κουρδικής καταγωγής. Κάποιοι απ' αυτούς, αφού πήραν την υπηκοότητα της ΤΔΒΚ, το διάστημα μεταξύ 1990 και 1997έκαναν αίτηση για άσυλο στη Βρετανία. Γι' αυτό το λόγο, η Βρετανία άρχισε να εφαρμόζει περιορισμούς, όσον αφορά στην παραχώρηση βίζα στους υπηκόους της ΤΔΒΚ. Αυτή τη περίοδο, μερικοί απ' αυτούς που πήγαν στη Βρετανία, εξασφάλισαν άδεια παραμονής, ενώ άλλοι έκαναν αίτηση για άσυλο. Ξέρουμε πως αυτοί που έκαναν αίτηση για άσυλο έγιναν αποδεκτοί σε διάφορες ευρωπαϊκές χώρες. Επιπλέον υπάρχουν Τούρκοι Κουρδικής καταγωγής που πέρασαν στο νότο περνώντας τη Πράσινη Γραμμή. Δηλαδή, υπάρχουν, εκτός από υπηκόους της ΤΔΒΚ, ζήτησαν άσυλο στο νότο και πολίτες της Τουρκίας. Πληροφορίες και αριθμοί δίνονται σε πολλές μελέτες που διεξάγονται από το 1985.

Για να απαντήσω την δεύτερη ερώτηση, είναι σημαντικό να μην κατηγορούμε τους Ελληνοκύπριους για αυτό το ζήτημα. Για τους Ελληνοκύπριους, η Κύπρος είναι τώρα μια χώρα η οποία μετά το 1974 έχει γεμίσει με πρόσφυγες που έχασαν τη περιουσία τους και διέφυγαν στο νότο. Και είναι γνωστό πως η περιουσία αυτών ανθρώπων έχει διαμοιραστεί και κατανεμηθεί σε άλλους. Πιστεύω πως οι υπερβολές στον υπολογισμό του αριθμού των Τούρκων υπηκόων που έχουν έρθει, μειώνουν το ενδιαφέρον των Ελληνοκυπρίων για ειρήνη. Τους έχουμε μεταφέρει τον φόβο και πιστεύω πως διερωτούνται για το κατά πόσο θα μπορέσουν να ζήσουν ειρηνικά μαζί μας. Γνωρίζουν και αυτοί για την ύπαρξη της Συνθήκης της Γενεύης. Όμως γνωρίζουν πως δεν υπάρχει καμία πρόνοια για την επιστροφή πληθυσμού με τη βία. Αφού μετακινηθεί, δεν υπάρχει περίπτωση να επιστρέψει ένας πληθυσμός, εκτός και αν υπάρξει μια διεθνής συμφωνία. Και αυτό οφείλεται στο ότι και αυτός ο πληθυσμός έχει ανθρώπινα δικαιώματα. Και έτσι σε περίπτωση λύσης, ένας σημαντικός αριθμός από αυτόν πληθυσμό θα παραμείνει στο νησί. Φυσικά ο αριθμός αυτών που θα μείνουν δεν είναι γνωστός. Όσο πιο μεγάλος είναι ο πληθυσμός, τόσο μακριά θα μείνουν οι Ελληνοκύπριοι από την ειρήνη. Και τέτοιου είδους υπερβολές τους κρατάνε μακριά από το τραπέζι.

Όσον αφορά στην τελευταία ερώτηση, έχω μια πρόταση, την οποία αναφέρω και στο βιβλίο μου. Πρώτα πρέπει να καταπιαστούμε με το θέμα του θέματος του πληθυσμού που έχει υπηκοότητα. Αυτά τα στοιχεία βρίσκονται στα χέρια όλων των κομμάτων. Επιπλέον ο εκλογικός κατάλογος βρίσκεται κι αυτός στα χέρια τους. Τα κόμματα μπορούν να καθίσουν μαζί και να εξακριβώσουν την εθνική σύνθεση του εκλογικού σώματος μέσα σε 4-5 μέρες. Μπορούν να δώσουν αυτά τα αποτελέσματα στους αντιπροσώπους των διεθνών σωμάτων και να τους πουν, ορίστε αυτός είναι ο αριθμός των πολιτών μας. Μπορούν να μειώσουν την ένταση που δημιουργείται από αυτό το πρόβλημα με το να ανακοινώσουν το ποσοστό των πολιτών που είναι Τουρκικής καταγωγής. Οι εργάτες που είναι εδώ αποτελούν μια υπενθύμιση. Όσο έχουν άδεια εργασίας θα συνεχίσουν να εργάζονται εδώ μέχρι τη μέρα που θα λήξει αυτή η άδεια και θα επιστρέψουν. Υπάρχουν και φοιτητές που θα αποφοιτήσουν και θα φύγουν.

Halil Paşa: Σήμερα ο Γενικός Γραμματέας του ΑΚΕΛ είπε τα εξής:

Αυτό που πρέπει να κρατήσουμε είναι ότι ένας αριθμός που δεν επηρεάζει το δικαίωμα αυτοδιάθεσης των Τουρκοκυπρίων μπορεί να παραμείνει.

Mete Hatay: Λένε πως αυτός ο αριθμός είναι 50,000

Muharrem Faiz: Θέλω να κάνω μια πρόταση. Χωρίς να σκοπιζόμαστε με τους αριθμούς, ο Οργανισμός Κρατικού Σχεδιασμού λέει ότι η χώρα μας έχει 178,000 πολίτες. Λέχθηκε πως στις προεδρικές εκλογές υπήρχαν 150,000 ψηφοφόροι. Πράγμα που σημαίνει πως υπάρχουν 28,000 πολίτες κάτω από την ηλικία των 17. Εντούτοις, σύμφωνα με την απογραφή υπάρχουν 40,000. δηλαδή αυτοί οι αριθμοί δεν ταιριάζουν.

Ο Οργανισμός Κρατικού Σχεδιασμού μας λέει πως ο αριθμός αυτών που έχουν ως μόνιμη κατοικία την Κύπρο είναι 256,000. Ο Υπουργός Εσωτερικών μας λέει πως ετοιμάζεται νομοθεσία που αφορά αυτούς που δεν συγκαταλέγονται στους 178,000 πολίτες, με την οποία θα δίνεται μόνιμη άδεια παραμονής σε όσους μένουν στη χώρα για περίοδο πέραν των πέντε χρόνων. Δηλαδή η απογραφή του ΟΚΣ βασίζεται πάνω στην υποτιθέμενη άδεια μόνιμης παραμονής, ενώ ο υπουργός λέει ότι θα δώσει άδειες μόνιμης παραμονής.

Ας μιλήσουμε λίγο για αυτά που συμβαίνουν σ' αυτήν τη χώρα. Δεν είναι άγνωστα. Λέμε στον λαό μας να μην δίνει σημασία, πως είναι εναντίον της Τουρκίας. Το Τουρκικό Ρεπουμπλικανικό Κόμμα (CTP), δεν έχει μια πολιτική θέση. Δεν έχουν πάει ποτέ στο Πάρκο Çağlayan, και τώρα επειδή άλλαξαν το όνομα του, αντιδρούν. Έχετε πάει; Μια τέτοια υποκριτική ευαισθησία είναι ανήκουστη.

Τι έχουν κάνει στα βιβλία που έδειξε ο Κος Alpay Durduran; Το 1996 έκαναν μια απογραφή. Τα ΗΕ ζητούν όπως κάθε δέκα χρόνια να γίνεται απογραφή. Όταν γίνεται κάθε δέκα χρόνια μια απογραφή, τότε μπορεί κανείς να υπολογίσει το ρυθμό αύξησης σε σχέση πάντα και με τις αλλαγές που συμβαίνουν στον πληθυσμό. Δεν μπορούν να παίζουν με τους αριθμούς με τέτοιο τρόπο. Πριν από την απογραφή του Απριλίου του 2006, η επίσημη ιστοσελίδα του ΟΚΣ έδειχνε πως ο πληθυσμός ήταν 210,000. Μετά την απογραφή, ανακοίνωσαν πως ήταν 265,000.

Mete Hatay: Εγώ μιλώ για το εκλογικό σώμα. Από τη στιγμή που έγινε μια απογραφή και το αποτέλεσμα της ήταν 178,000, μπορούν να πάρουν τις εκλογικές λίστες και να τις μελετήσουν. Από τη στιγμή που έχουν αυτές τις πληροφορίες, δεν μπορούν τα 8 κόμματα να καταλήξουν ένα συμπέρασμα;

Halil Paşa: Επιτρέψτε μου να παρέμβω. Το ζήτημα είναι το πως λύνουμε το πρόβλημα του πληθυσμού. Και ο φίλος μας ο Mete Hatay έχει καταθέσει μια πρόταση. Αυτό που είπε ο Muharrem

Faiz έχει επιβεβαιωθεί και από τον Alpay Durduran. Ότι δηλαδή τα δεδομένα του ΟΚΣ είναι παντελώς αναξιόπιστα.

Για να χαλαρώσω λίγο την ατμόσφαιρα, επιτρέψτε μου να διαβάσω ένα σημείωμα από τον Şener Şenocaklı. Ένας καλεσμένος από την Τουρκία είχε εΐδε το πανό που έγραφε «Να μην γίνουμε επαρχία της Τουρκίας» στους δρόμους της Μόρφου, και εΐπε πως αυτοί αγωνίζονται για να παραμείνουν επαρχία.

Ας συνεχίσουμε τώρα με τις ερωτήσεις. Η Τουρκία δεν διέπραξε έγκλημα πολέμου με το που εισέβαλε σε αυτόν τον τόπο;

Mete Hatay: Και φυσικά έχει διαπράξει έγκλημα πολέμου με το να εισβάλει σε αυτόν τον τόπο. Αλλά το τι είδους έγκλημα πολέμου διέπραξε και ποιές πρέπει να είναι οι κυρώσεις είναι ένα θέμα που είναι αρκετά διφορούμενο.

Halil Paşa: Υπάρχει και μια ερώτηση που απευθύνεται σε όλους τους ομιλητές: Πως βλέπετε εσείς τον πληθυσμό που έχει μεταφερθεί ή έχει έρθει από δική του πρωτοβουλία στην βόρεια Κύπρο; Θεωρείτε αυτήν την μετακίνηση ως μια φυσιολογική μετανάστευση, όπως αυτές που γίνονται σε άλλες χώρες, ή αποτελεί μια πρακτική που αντίκειται στον διεθνή νόμο και τη Συνθήκη της Γενεύης; Νομίζω πως έχουν ήδη απαντηθεί αυτές οι ερωτήσεις.

Η επόμενη ερώτηση είναι η εξής: Πως βλέπετε την διεξαγωγή των εκλογικών αναμετρήσεων σε ελεγχόμενες συνθήκες στις οποίες οι Κύπριοι αποτελούν την μειοψηφία; Αποτελούν λύση οι εκλογές; Τι πρέπει να γίνει;

Mete Hatay: Σέβομαι τη θέση του ΥΚΡ απέναντι στις εκλογές, αλλά εγώ θα ψηφίσω.

Halil Paşa: Πως εποικίστηκε η εντός των τειχών Λευκωσία; Πριν από αυτό ήταν ακατοίκητη; Εΐχε κάποιο ιστορικό χαρακτηριστικό; Ποίος εγκατέστησε αυτόν τον κόσμο; Φυσικά, το κράτος. Όπως και να 'χει, χιλιάδες άνθρωποι, που δεν είχαν άδεια παραμονής στάλθηκαν πίσω με πλοία και αεροπλάνα. Αφού θα τους έστειλαν πίσω, γιατί τους επέτρεψαν να εισέλθουν στη χώρα;

Mete Hatay: Ο Muharrem έχει κάνει επίσης μια έρευνα σχετικά με την εντός των τειχών Λευκωσία. 85% των ιδιοκτητών των κτημάτων είναι Τουρκοκύπριοι. Οι περισσότεροι που μένουν εκεί είναι ενοικιαστές. Πως ήρθαν εδώ; Το έχω ήδη εξηγήσει αυτό. Κατά τη διάρκεια του εμπορίου με βαλίτσες στη δεκαετία του '80 αρκετοί άνθρωποι ξεκίνησαν να έρχονται στην Κύπρο. Αναλάμβαναν καθήκοντα μεσάζοντα ή υπεργολάβου. Τον καιρό που η Τουρκία απομόνωνε τον εαυτό της από τον υπόλοιπο κόσμο, φέρναμε αγαθά από την Άπω Ανατολή και κερδίζαμε λεφτά εξάγοντας στην Τουρκία. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι λειτουργούσαν ως μεσάζοντες. Ο πληθυσμός της εντός των τειχών Λευκωσίας είχε μειωθεί αισθητά μετά από το 1974. Περίπου 3,000 πρόσφυγες ζούσαν σε περιοχές όπως το Kaymaklı μεταξύ του 1963 και του 1974. Μετά το 1974 αυτοί οι άνθρωποι διασκορπίστηκαν σε περιοχές όπως το Kızılbaz και το Yenisehir. Σ' αυτές τις περιοχές υπήρξε μείωση του πληθυσμού. Οι ιδιοκτήτες των σπιτιών αυτής περιοχής, άρχισαν να μετακομίζουν σε πιο πολυτελή ή καινούρια κτίρια, και με την εμφάνιση των κυβερνητικών σπιτιών, μετακόμισε εκεί η μεσαία τάξη. Οι άνθρωποι που ενασχολούνταν με το εμπόριο με βαλίτσες άρχισαν να γεμίζουν τα άδεια κτίρια. Στο μεταξύ, αναπτύσσεται και η οικοδομική βιομηχανία και έρχονται περίπου 10,000 εργάτες. Οι περισσότεροι απ' αυτούς ήρθαν από την Τουρκία, κάποιοι από το Πακιστάν και την Ινδία, και για ένα διάστημα από την Αλβανία. Η εντός των τειχών Λευκωσία μετατράπηκε σε περιοχή όπου στεγάζονταν όλοι αυτοί μέχρι που κτίστηκαν εστίες στην βιομηχανική περιοχή της Λευκωσίας. Εκεί κτίστηκαν τεράστιες πανσιόν που θυμίζουν φυλακές. Αυτή τη στιγμή ζούνε εκεί περίπου 5,000 άνθρωποι. Αργότερα, με την ανάπτυξη του οικοδομικού τομέα και τον ερχομό εργατών, με την ανέγερση της Yenikent στο Gönyeli και των επαύλειων στο Hamitköy, αυτοί οι τόποι άδειασαν ενώ οι άλλοι γέμισαν. Εμφανίστηκαν περιοχές με φτώχεια και ανεργία, οι οποίες φιλοξενούσαν αρκετό κόσμο. Δεν πήγαν εκεί επειδή τους άρεσαν τα Οθωμανικά σπίτια, ή οι Λουϊζιανές επαύλεις, αλλά επειδή μόνο εκεί μπορούσαν να βρουν κάπου να μείνουν.

Halil Paşa: Ποίος είναι ο αριθμός των μικτών γάμων μεταξύ των Κυπρίων και ανθρώπων Τουρκικής καταγωγής; Και ποίος ο αριθμός γάμων μεταξύ Κυπρίων και ατόμων μικτής καταγωγής; Ποίος είναι ο αριθμός των παιδιών που γεννήθηκαν από αυτούς τους γάμους; Ποίος είναι ο αριθμός των παιδιών από γάμους Κυπρίων; Στις αναπτυγμένες χώρες ποία είναι η ανώτατη αποδεχτή αναλογία προσφύγων σε σχέση με τον ντόπιο πληθυσμό;

Muharrem Faiz: Οι ορολογίες όπως καταγωγή και μικτή καταγωγή πρέπει να χρησιμοποιούνται πολύ προσεκτικά. Δεν πρέπει να χρησιμοποιούνται ορολογίες που μπορούν να προσβάλουν κάποιους ανθρώπους. Πρέπει να λαμβάνουμε υπόψη και τη ψυχολογία των ανθρώπων. Η ερώτηση σχετικά με

το ποσοστό των προσφύγων είναι μια αποδεκτή ερώτηση. Μελετήσαμε 34 ευρωπαϊκές χώρες. Η αποδεκτή αναλογία κυμαίνεται μεταξύ του 9% και του 13%. Ο Κος Alpay Durduran είχε δίκιο όσον αφορά σε αυτό το θέμα. Αυτό που κάνει η επίσημη πολιτική της Τουρκίας και το συνεργαζόμενο κεφάλαιο είναι ντροπιαστικό. Από τη μια, φέρνουν κόσμο με τη βία, και από την άλλη καταπνίγουν τον ντόπιο πληθυσμό. Ας τα τονίσουμε αυτά τα πράγματα. Η αναλογία είναι αρκετά ψηλή. Στην Βρετανία όταν υπάρχουν 5 με 6 παιδιά προσφύγων σε μια τάξη των 40, προκαλούνται αντιδράσεις. Δηλαδή, υπάρχει τόσος ρατσισμός και αυτοί αναπτύσσουν πολιτικές διάκρισης. Ακόμα και αν είναι εγγεγραμμένοι, πως μπορείς να υπολογίσεις τον αριθμό αυτών των παιδιών μέσω των εργατών; Πρέπει να αναπτύξουμε στρατηγικές μέσα στην τάξη. Το ίδιο πρέπει να κάνουν και οι άνθρωποι από την Τουρκία. Σε μια τάξη όμως των 40, από τους οποίους οι 20 με 22 είναι από την Τουρκία, δεν μπορείς να αναπτύξεις στρατηγικές. Το κάθε τι στον δημόσιο τομέα γίνεται δύσκολο να χρησιμοποιηθεί. Δηλαδή, δεν μπορείς να μπεις στα νοσοκομεία, δεν μπορείς ούτε να χρησιμοποιήσεις τα λεωφορεία. Και αυτή η τάση να στρεφόμαστε στον ιδιωτικό τομέα συνεχίζεται. Αφήστε με να σας μεταφέρω μια συζήτηση που έλαβε χώρα στο κοινοβούλιο το 1985. Ο κος Durduran θα θυμάται αυτή τη συζήτηση. Ο ομιλητής ήταν ο Raif Denktas. Είχε πει τα εξής: «Δίνουν υπηκοότητα σε οποιονδήποτε, τι μπορεί να πει κάποιος για την εισαγωγή ψηφοφόρων. Το καλύτερο πράγμα που μπορούμε να κάνουμε ως κοινοβούλιο είναι να αποδεχτούμε την πρόταση του κυρίου Durduran και να μεταφέρουμε αυτή την εξουσία κατευθείαν στο κοινοβούλιο. Διότι η κοινωνική δομή αυτής της χώρας ολοένα και χειροτερεύει. Πρέπει να δώσουμε, με κάποιο τρόπο, ένα τέλος σε αυτό. Θέλουμε να δώσουμε ένα τέλος σε αυτό με έναν ειρηνικό και νόμιμο τρόπο». Ο μακαρίτης ο Raif Denktas τα έλεγε αυτά. Διάβασα όλα τα πρακτικά του κοινοβουλίου εκείνης της εποχής. Εκείνη την περίοδο ήταν στο κοινοβούλιο και ο Salih Coşar και δεν είχε υψώσει τη φωνή του; Γιατί δεν μιλάς; Αν ύψωνες τη φωνή σου εκείνη την περίοδο θα είχες εισακουστεί. Τώρα κάνω μια έρευνα και βλέπω πως το θέμα δεν είναι στην ατζέντα. Κρατάω στα χέρια ένα αριστερό περιοδικό. Δεν υπάρχει ούτε λέξη που να αναφέρεται στα σχέδια για τη δημιουργία μια περιοχής πάνω σε μια εθνική βάση. Αφού έχουν ακυρώσει τις άδειες εργασίας για κόσμο που θα έρχονταν από το Τουρκμενιστάν, γιατί δεν έκαναν το ίδιο για αυτούς από την Τουρκία; Γιατί ακύρωσαν τις άδειες εργασίας για τους Τουρκεμένους; Αυτά είναι τα πράγματα που πρέπει να ρωτάμε. Αυτό το αριστερό περιοδικό δεν έχει αυτό το θέμα στην ατζέντα του. Το μόνο πράγμα που τους ενδιαφέρει είναι τα δικαιώματα αυτών των ανθρώπων από την Τουρκία. Είναι πολύ δημοφιλές να γράφεις για τον «άλλο». Τι ωραία, κάποιος μπορεί να πει οτιδήποτε όταν στέκεται και αναλύει από μια ασφαλή διανοητική θέση. Για χάρη της συζήτησης, η φρασεολογία σε αυτό το θέμα σκοτώνει τη δημόσια σφαίρα.

Κάπου εδώ πρέπει να κοιτάξουμε και στο τι συμβαίνει σε άλλα μέρη του κόσμου. Ας δούμε λοιπόν τι χρειάζεται να πράξουμε. Οι Τουρκοκύπριοι έχασαν τον πρώτο γύρο. Στον δεύτερο γύρο, στήθηκε από τα ΗΕ κάτι που λέγεται η Πρωτοβουλία της Ζάμπιας. Οι Αγκολέζοι εμφανίστηκαν ξαφνικά και ο αριθμός τους έφτασε τις 220,000 μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα. Όταν πρωτοήρθαν, άρχισαν να τους χρησιμοποιούν ως εργάτες. Μετά εγκαταστάθηκαν εκεί και ήταν πλέον δύσκολο να τους διώξουν. Αυτοί οι άνθρωποι πνίγηκαν στη μιζέρια. Αφού είναι χειρότερα εδώ να τους στείλουμε πίσω, αλλά ούτε για διακοπές δεν μπορούν να μείνουν εκεί. Δηλαδή, δημιουργείς ένα πρόβλημα ανθρωπιστικής φύσεως, χωρίς καν να το αντιλαμβάνεσαι. Οι άνθρωποι του Κόμματος της Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης, οι οποίοι δεν έχουν διανοητική υπόσταση και αποτελούν τα πνευματικά αδέρφια των φασιστών στη Τουρκία, όταν είχαν ενημερωθεί για το πρόβλημα του πληθυσμού, το άκουσα από πολλούς ανθρώπους αυτό, είπαν πως «μπορούμε να τους πάρουμε πίσω». Πως μπορείς να πάρεις πίσω ανθρώπους που έχουν ζήσει εδώ τα τελευταία 30 χρόνια, και που μέσα σε αυτό το διάστημα έχουν αλλάξει και τον τρόπο ζωής τους; Είναι γι' αυτό το λόγο που η πολιτική της Ζάμπιας είναι να βοηθά αυτούς τους ανθρώπους που θέλουν να μείνουν, με το να τους παρέχει στέγαση και να πληρώνει αποζημιώσεις σε αυτούς που θέλουν να φύγουν. Το ίδιο συνέβη στην Ουγκάντα με τον κόσμο από το Σουδάν. Και έτσι μια νέα αντίληψη που αφορούσε τα δικαιώματα του γηγενούς πληθυσμού ήρθε στο προσκήνιο. Επειδή ακριβώς, εκεί που υπάρχει μαζική εισροή πληθυσμού, οι κοινωνικοί μηχανισμοί παρακλύονται. Η Ουγκάντα και η Αγκόλα είναι πολύ καλά παραδείγματα. Κάτι που σημαίνει ότι καθένας μας οφείλει να συμβάλει. Η κριτική μας πρέπει να στρέφεται ενάντια στις πολιτικές και όχι στους ανθρώπους. Διαπιστώνω πως αυτή η αντίληψη, δηλαδή να κριτικάρουμε τους ανθρώπους έχει επηρεάσει και την αριστερά. Μήπως οι Τουρκοκύπριοι την δεκαετία του '60 δεν ζούσαν και αυτοί 4-5 οικογένειες σε ένα σπίτι; Συμπεριφερόμαστε αρκετά ξεδιάντροπα, όσον αφορά σε αυτό το θέμα, σε σημείο που γινόμαστε αντιδραστικοί. Θυμάμαι πως σε μια συνέντευξη μου, είχα κριτικάρει και το ΥΚΡ λέγοντας τα εξής: «Όταν βλέπουν τις εικόνες στις εφημερίδες λέμε πως η Κυπριακή ταυτότητα είναι σημαντική, και στρατηγικά πράγματι είναι. Όμως, όταν οπισθοχωρούμε από τις αρχές μας για να προστατέψουμε αυτή τη στρατηγική, αν ξεχνούμε κιόλας γιατί οπισθοχωρήσαμε και αρχίσουμε να τρέχουμε προς τα πίσω, τότε αυτό που κάνουμε μπορεί να θεωρηθεί και ως ρατσισμός». Ο κος Durduran είναι πολύ προσεκτικός με την φρασεολογία του, αλλά εντούτοις

διακρίνω στην αριστερά και μια τυχαία φρασεολογία. Επαναλαμβάνω κάποιος πρέπει να εναντιώνεται στις πολιτικές και όχι στους ανθρώπους. Υπάρχουν και παραδείγματα για το τι μπορούμε να κάνουμε, όμως χρειάζονται να επεξεργαστούν και να συζητηθούν.

Mete Hatay: Υπήρχε μια ερώτηση που αφορούσε στον αριθμό των «μικτών» παιδιών. Ο αριθμός τους είναι γύρω στις 16,200. Όσον αφορά τώρα στον αριθμό των μεταναστών που υπάρχουν σε μια ανεπτυγμένη χώρα. Οι αριθμοί είναι χαμηλοί, αλλά σε μια χώρα όπως είναι το Λουξεμβούργο, η αναλογία μπορεί να φτάνει και το 45% του πληθυσμού. Έχει ένα πληθυσμό των 400,000 και επίσης περνούν καθημερινά τα σύνορα περίπου 70,000 χιλιάδες εργάτες από χώρες όπως τη Γερμανία και τη Γαλλία που πάνε για να δουλέψουν. Στην Βρετανία το ποσοστό είναι 15%, στο Λονδίνο φτάνει το 35% και αυτός ο αριθμός φτάνει το 60% αν υπολογιστούν και τα παιδιά της δεύτερης γενιάς. Δηλαδή, το Λονδίνο έχει μετατραπεί σε πόλη μεταναστών. Στις μεγαλύτερες χώρες, οι πρόσφυγες συγκεντρώνονται στις μεγάλες πόλεις. Φυσικά, η κατάσταση διαφέρει από χώρα σε χώρα. Κάποιες χώρες έχουν πιο σκληρή πολιτική όσον αφορά στην μετανάστευση, για παράδειγμα η Φιλανδία δεν δεχόταν μετανάστες για πολλά χρόνια, μέχρι και που εντάχθηκε στην ΕΕ. Στη Σουηδία η αναλογία φτάνει το 20% και είναι μια από τις πιο φιλελεύθερες χώρες όσον αφορά στην μεταναστευτική πολιτική. Φυσικά όμως, μέχρι το 1980, και αυτοί είχαν μια αυστηρή μεταναστευτική πολιτική.

Halil Paşa: Και μια ερώτηση για τον Mehmet Hasgüler. Υπάρχει περίπτωση να αποδεχτούμε τη δομή του πληθυσμού; Οι πολιτογραφήσεις που έχουν γίνει τυγχάνουν διεθνής αναγνώρισης; Μήπως το γεγονός ότι το Σχέδιο Ανάν προνοούσε την παραχώρηση του δικαιώματος ψήφου στον κόσμο που μεταφέρθηκε στο βορρά, αποτελεί αδυναμία του Σχεδίου;

Mehmet Hasgüler: Υπήρξε μια αναφορά του Συμβουλίου της Ευρώπης, ημερομηνίας 27 Απριλίου 1992, την οποία εμείς η αντιπολίτευση έπρεπε να παίρναμε πιο σοβαρά κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1990. Αυτή η αναφορά ετοιμάστηκε για την επιτροπή προσφύγων και πληθυσμού. Σε εκείνη την αναφορά γινόταν εισήγηση όπως υπάρξει συνεργασία με τις αρχές στο βορρά και στο νότο, ούτως ώστε να καταστεί η δυνατή η συλλογή αξιόπιστων πληροφοριών που αφορούσαν στο πληθυσμό, παρά να στηριχτούν στους αναξιόπιστους αριθμούς που συζητούμε τώρα. Εκείνη τη περίοδο, είχαν εισηγηθεί στην Κυπριακή Δημοκρατία και στο βορρά, δεν λένε ΤΔΒΚ, όπως όλοι οι ξένοι που έρχονται να καταγράφονται και να δημιουργηθεί ένα αρχείο στην Τουρκική πρεσβεία για τους πολίτες της Τουρκικής Δημοκρατίας, να καθορίζεται και ο τόπος διαμονής τους, και να κρατιέται και αρχείο για τους Τούρκους υπηκόους που επισκέπτονται την Κύπρο. Είχαν ζητήσει επίσης και την διεξαγωγή απογραφής με την παρουσία διεθνών παρατηρητών. Φυσικά αυτά τα πράγματα ούτε έγιναν, ούτε δημοσιεύτηκαν. Οι συνθήκες κατάπαυσης του πυρός είναι σε αρμονία με τον διεθνή νόμο, αλλά η παραχώρηση υπηκοοτήτων μετά το 1974 αποτελεί παράβαση της Συνθήκης της Γενεύης. Αν κοιτάξουμε τη δομή του πληθυσμού στα 34 χρόνια μετά το 1974, νομίζω πως θα διαπιστώσουμε πως υπάρχει μια μείωση στην εξουσία των Τουρκοκυπρίων και υπάρχει και ο κίνδυνος για τη διεθνή κοινότητα να χάσει την αξιοπιστία της εξαιτίας της δομής του πληθυσμού μας. Πρώτα και κύρια, επειδή οι συμφωνίες που είχαν γίνει σε σχέση με αυτές τις συνθήκες έχουν διαβρωθεί. Κατά δεύτερο λόγο, μιας και ο πληθυσμός που έχει έρθει από την Τουρκία έχει υπερβεί τον αριθμό του ντόπιου, έχει επέλθει ήδη η διαίρεση, πράγμα που αντίκειται στην πρώτη παράγραφο του δεύτερου άρθρου της δεύτερης παραγράφου της συνθήκης των εγγυήσεων. Μια επαίσχυντη κατάσταση, σύμφωνα με τα ΗΕ, είχε προηγηθεί του Σχεδίου Ανάν. Δηλαδή, ενώ από τη μια τέτοια πράγματα δημοσιεύονταν στην Ευρώπη και ενώ η Γενική Συνέλευση των ΗΕ υιοθετούσε ψηφίσματα που αφορούσαν στη δημογραφική αλλαγή, από την άλλη 50,000 άνθρωποι που είχαν μεταφερθεί από την Τουρκία έλαβαν μέρος στο δημοψήφισμα που καθόριζε την βούληση αυτής της κοινότητας. Αυτό αποτελεί ένα από τα εσωτερικά προβλήματα των ΗΕ, επειδή το Κυπριακό πρόβλημα αποτελεί γι' αυτούς ζήτημα κύρους. Επίσης, η λύση του Κυπριακού θα λειτουργήσει και ως παράδειγμα, και γι' αυτό το λόγο είναι και ζήτημα τιμής. Σύμφωνα με τις συμφωνίες, ο πληθυσμός από την Τουρκία δεν έπρεπε να ψηφίσει. Τον Ιούλη του 1992 η τότε αντιπολίτευση και ο Ferdi Sabit Soyer είχαν πολλά να πουν γι' αυτές τις εκθέσεις. Αλλά όλα αυτά άλλαξαν το 2004. Η αντίθεση τους στις εκλογές του 1990 ήταν πολιτικού περιεχομένου. Ήταν ενοχλημένοι επειδή αυτοί με διπλή υπηκοότητα (Τουρκική και Τουρκοκυπριακή) είχαν ψηφίσει για αυτούς που ήταν στην εξουσία. Όμως όταν αυτοί ψήφισαν υπέρ τους, τότε το δικαίωμα ψήφου αυτών των ανθρώπων έγινε κάτι το φυσιολογικό. Και δυστυχώς σήμερα βρισκόμαστε αντιμέτωποι με το πρόβλημα της έλλειψης πολιτικής βούλησης. Το κατά πόσο αυτό πράγμα αντίκειται στο διεθνή νόμο, έχει να κάνει επίσης με την πολιτική βούληση που υπάρχει εδώ. Πιστεύω πως όσο δεν υπάρχει επιδίωξη μια δυνατής πολιτικής βούλησης, με εξαίρεση μια μικρή πλειοψηφία, τότε θα παραμένει ένα εκκρεμές ζήτημα.

Halil Paşa: Η ερώτηση απευθύνεται στον Mete Hatay. Έχω ακούσει πως η Ελληνική διοίκηση έχει πληροφορίες για την ταυτότητα και τον τόπο διαμονής των Τούρκων πολιτών που έχουν μεταφερθεί από την Τουρκία μετά το 1974. Αληθεύει; Είναι γνωστό πως το 54% των περιουσιών στο βορρά που ανήκουν σε Ελληνοκύπριους έχει διαμοιραστεί σε ανθρώπους από την Τουρκία. Σε περίπτωση λύσης ποιος θα πληρώσει τις αποζημιώσεις;

Mete Hatay: Δεν υπάρχει λόγος να συζητούμε αυτή τη πληροφορία. Όπως είπα και προηγούμενα, πληροφορίες που αφορούν στο πληθυσμό και τις εκλογικές λίστες έχουν δοθεί σε CD πριν από τις εκλογές. Η Ελληνοκυπριακή αστυνομία βλέπει αυτές τις πληροφορίες που υπάρχουν σε αυτά τα CD, όταν κάνουν έλεγχο στα οδοφράγματα. Εξετάζουν αυτές τις πληροφορίες και ανακαλύπτοντας ταυτόχρονα πληροφορίες που αφορούν στις γέννες, ξέρουν τον τόπο καταγωγής των γονιών αυτών των παιδιών. Όσον αφορά στη δεύτερη ερώτηση, υπάρχει ήδη μια συμφωνία που έχει κατατεθεί. Αλλά δεν ξέρω τι είδους συμφωνία μπορεί να υπάρξει στο μέλλον. Σύμφωνα με το Σχέδιο Ανάν, τα άτομα που θα αναγκάζονταν να εγκαταλείψουν αυτές τις περιουσίες, εκτός από την περίπτωση που θα τους δίνονταν άλλο σπίτι, δεν θα είχαν κανένα δικαίωμα διεκδίκησης ενός άλλου σπιτιού ή γης. Αν δεν υπήρχαν πρόσφυγες από το νότο, δεν θα είχαν κανένα από αυτά τα δικαιώματα. Σε κάθε συμφωνία που γίνεται, τα δικαιώματα περιουσίας εμπίπτουν στα ανθρώπινα δικαιώματα. Δηλαδή το άτομο που ζει στο συγκεκριμένο σπίτι έχει και αυτό κάποια ανθρώπινα δικαιώματα. Δηλαδή το άτομο που θα αναγκαστεί να φύγει από ένα σπίτι, θα πάρει ένα άλλο σπίτι, ούτως ώστε να μπορέσει να επιστραφεί το σπίτι στον αρχικό ιδιοκτήτη. Στην περίπτωση που ο ιδιοκτήτης δεν θα το θέλει τότε το άτομο που μένει στο σπίτι θα πρέπει να το αγοράσει. Ίσως αυτός που θα πρέπει να το πληρώσει να είναι το ΑΚΡ, ίσως το κράτος που θα ιδρυθεί, δεν ξέρω, στο τέλος της ημέρας θα πρέπει να αποφασίσουμε. Αλλά οι περιουσίες θα επιστραφούν στους ιδιοκτήτες τους στην περίπτωση που εξευρεθεί μια λύση.

Halil Paşa: Στο τέλος της συζήτησης μας. Θα δώσω από δυο λεπτά στον κάθε ομιλητή για τα καταληκτικά του σχόλια. Πριν να το κάνω αυτό θα ήθελα να αναφέρω την ανακοίνωση που κυκλοφόρησε σήμερα στο νότο που αφορά στην περίοδο διαμονής που είναι 4 χρόνια. Όπως ξέρετε στην εντός των τειχών Λευκωσία διαμένουν άνθρωποι από τις Φιλιππίνες, την Ινδονησία κτλ. Η σημερινή ανακοίνωση λέει πως αυτοί οι άνθρωποι μπορούν να μείνουν μόνο 4 χρόνια. Μετά από τα 4 χρόνια λαμβάνουν τα απαραίτητα μέτρα και τους στέλνουν πίσω στις πατρίδες τους, αφού αν μείνουν περισσότερο από 4 χρόνια αποκτούν κάποια δικαιώματα. Θα πρέπει να τους παρέχουν στέγαση και να τους πολιτογραφήσουν. Και αυτό είναι ακόμη ένα σημείο.

Mete Hatay: Θα ήθελα να επεκταθώ και σε κάποια άλλα θέματα. Για παράδειγμα, η εφημερίδα Kibris, έκανε λόγο για 225,000 δηλωμένα οχήματα στη βόρεια Κύπρο. Και έχουν όλα δηλωθεί μετά το 1974. Οι 120,000 είναι αυτοκίνητα τύπου σαλούν. Αυτή τη στιγμή υπάρχουν 225,000 χιλιάδες αυτοκίνητα στην κυκλοφορία. Υπάρχουν επίσης 421,000 συνδρομητές κινητής τηλεφωνίας σε ένα πληθυσμό των 300,000. Αν κοιτάξουμε στο νότο, του οποίου ο πληθυσμός είναι 750,000, θα δούμε ότι υπάρχουν 1,250,000 συνδρομητές κινητής τηλεφωνίας. Και εκεί οι συνδρομητές είναι περισσότεροι από τον πληθυσμό. Εδώ (στη βόρεια Κύπρο) υπάρχει ένας συγκεντρωμένος, κινητός πληθυσμός. Φοιτητές έρχονται εδώ και αγοράζουν μια κάρτα τηλεφώνου και μετά τη χάνουν. Το ίδιο συμβαίνει και με τους στρατιώτες και τους τουρίστες. Το θέμα δεν είναι αν ο αριθμός είναι μεγαλύτερος ή μικρότερος. Αυτό που θέλω να πω είναι ότι δεν μπορείς να υπολογίσεις τον πληθυσμό με αυτούς τους αριθμούς.

Halil Paşa: Δίνω πρώτα το λόγο στον Alpay Durduran.

Alpay Durduran: Πρώτα από όλα, κάποιος λέει κάτι και μετά έρχεται κάποιος άλλος και λέει κάτι άλλο που είναι σωστό βάση μιας άλλης πηγής. Και οι δυο έχουν λάθος. Για παράδειγμα:

Πρώτα απ' όλα τα 250,000 οχήματα, είναι οχήματα σε κυκλοφορία. Ο αριθμός 217,000 είναι από μια άλλη πηγή. Αυτός ο αριθμός δόθηκε σε μια από τις συναντήσεις των συνεταιρισμών, αυτών που τσακώνονται για τις τιμές και στον τουρισμό, τον τουρισμό που προέρχεται από κόσμο που έρχεται από την Γερμανία και θέλει να επιστρέψει χωρίς να έχει ξοδέψει τίποτα. Αυτός ο αριθμός δόθηκε ως μέσο επίκρισης για το είδος του τουρισμού που έχουμε. Στη συνεδρία υπήρχαν και πολλοί υψηλόβαθμοι και δεν έφεραν καμία αντίρρηση σ' αυτό. Αν κοιτάξετε, θα δείτε ότι ο αριθμός των αυτοκινήτων που είναι σε κυκλοφορία είναι 225,000, ο ίδιος δηλαδή με αυτόν του 1975. Ίσως περισσότερα αυτοκίνητα απ' αυτά έχουν τεθεί εκτός κυκλοφορίας. Γι' αυτό το λόγο πρέπει να αποδεχτούμε την πραγματικότητα. Αν δούμε τα πράγματα απομονωμένα, θα βρούμε συνεχώς πράγματα που αντικρούονται μεταξύ τους. Αν το καθήκον σου είναι να βρίσκεις δικαιολογίες θα τις βρίσκεις με ιδιαίτερη ευκολία. Για πολλούς και διάφορους λόγους η Βρετανία έχει την πιο γενναϊόδωρη πολιτική όσον αφορά στους πρόσφυγες. Και αυτό επειδή ο κόσμος στη Βρετανία ψάχνει για κυβέρνηση. Η κυβέρνηση στη Βρετανία, δεν είναι η κυβέρνηση της Βρετανίας. Και η κυβέρνηση στις ΗΠΑ δεν είναι η κυβέρνηση των ΗΠΑ. Έχω δει κόσμο στις ΗΠΑ να διαδηλώνουν και να αναρωτιούνται

που είναι η δική τους κυβέρνηση, γιατί η κυβέρνηση εκεί είναι η κυβέρνηση τους διεθνούς κεφαλαίου. Κυβερνούν τον κόσμο ολόκληρο. Δεν τους νοιάζει για το τι γίνεται στη χώρα τους. Αυτοί που κυβερνούν και κατέχουν τις ψηλές θέσεις κρύβονται και περικυκλώνουν τα σπίτια τους με συρματοπλέγμα και φρουρούς για να μην έρθουν οι μαθητές των σχολείων κατά τις διακοπές τους και τους βλάψουν. Ποία είναι λοιπόν η κατάσταση στις ΗΠΑ και τη Βρετανία.

Είναι σωστό να κοιτάζουμε τις αναλογίες των προσφύγων. Το αν η αναλογία φτάνει το 15% ή το 50%, αυτό δεν αποτελεί δικαιολογία. Ποία κοινωνία έχει αποδεχτεί την αναλογία των ξένων να είναι το 100%, 105% ή 110%; Ποίος το αποδέχτηκε;

Mete Hatay: Κε Durduran, δεν λέω ότι πρέπει να έρθει κι άλλος πληθυσμός. Μην με παρεξηγείτε. Το 1974 υπήρχαν κάποιοι, οι οποίοι ήταν συνεργάτες και αυτοί έφεραν τον πληθυσμό από την Τουρκία. Εκείνο το καιρό οι Κύπριοι έβλεπαν τους εαυτούς τους ως Τούρκους. Τώρα, με την συγκρότηση μιας νέας ταυτότητας, αρχής γενομένης το 1980, έχουμε γίνει περισσότερο Κύπριοι. Έχουμε βρει την ταυτότητα μας. Αλλά τώρα λέω «Ας πάψουμε να είμαστε συνεργάτες». Δηλαδή, ας μην γίνουμε συνεργάτες των νεοδημιουργηθέντων κακών αστών και του κεφαλαίου και να φέρουμε κι άλλο πληθυσμό. Υπάρχουν οικοδομές παντού. Υπάρχουν ξένοι εργάτες στην υφαντουργία, στην οικοδομική βιομηχανία κτλ. Ας εξετάσουμε λίγο τις σχέσεις παραγωγής. Ας κοιτάξουμε λίγο τους εαυτούς μας. Είμαστε και εμείς συνεργάτες στο όλο ζήτημα. Δεν έχω καμία αντίρρηση αν από αύριο σταματήσουμε να τους φέρουμε. Η υποδομή δεν είναι επαρκής. Το κοινωνικό κόστος είναι πολύ ψηλό. Μα καθώς το εξετάζουμε αυτό πρέπει να εξετάσουμε και τους εαυτούς μας, τις δικές μας σχέσεις με την παραγωγή. Δεν είναι μόνο οι καπιταλιστικοί κύκλοι, και εμείς συμβάλουμε σε αυτές τις εξελίξεις με το να προσλαμβάνουμε οικιακές βοηθούς κτλ.

Alpay Durduran: Ας μην μιλήσουμε μόνο για τους εργάτες με τα φαρδιά παντελόνια. Αυτοί που έρχονται κουβαλώντας τσάντες με μετοχές είναι πιο επικίνδυνοι.

Halil Paşa: Νομίζω πως αυτό που θέλει να πει ο κος Durduran είναι πως δεν πρέπει να μείνουμε μόνο στο φθηνό εργατικό δυναμικό αλλά να εξετάσουμε και την μαφία.

Μάλιστα, ο Muharrem Faiz έχει τον λόγο.

Muharrem Faiz: Νομίζω πως θα ήταν καλύτερα αν ο Mete αναφερόταν τόσο στην αρχή, όσο και στο τέλος του βιβλίου του στην συζήτηση μεταξύ του ιδίου και του κου Durduran. Δηλαδή, τη συζήτηση σε σχέση με τις σχέσεις στην παραγωγή, του καπιταλιστικού συστήματος της συνεργασίας, το πως δουλεύουν αυτές οι δυναμικές και την επίσημη πολιτική της Τουρκίας.

Mete Hatay: Υπάρχει. Ίσως να μην το διάβασες. Έχω συμπεριλάβει ακόμη και την ένσταση του Vedat Çelik που απέστειλε στα ΗΕ το 1975. Το συμπεριέλαβα ως παράδειγμα για το πως, με μια απορριπτική στάση, προσπάθησαν να συγκαλύψουν την μεταφορά πληθυσμού.

Muharrem Faiz: Πράγματι. Αυτές οι χαζομάρες είναι πλέον γνωστές. Αυτά είναι πράγματα που αναπόφευκτα θα γραφτούν. Και το γεγονός ότι γράφονται αυτά, καταδεικνύει την απουσία μιας φρασεολογίας, της οποίας η γλώσσα έχει καταπιεστεί και αναγεννηθεί. Για παράδειγμα, αντί να ντρέπονται γι' αυτό που έκαναν, επικρίνανε τον Beşiktereli επειδή προσπάθησε να υπολογίσει τον αριθμό τους παίρνοντας ως μέτρο το πόσα ψωμιά καταλάωναν. Τι άλλο να έκανε ο άνθρωπος από το να προσπαθήσει να βρει μια άκρη μέσα από τις δικές του προσπάθειες. Πιστεύω πως στο βιβλίο η δομική ανάλυση πρέπει να έχει τον κύριο λόγο. Το να γράφεις για τις χαζομάρες δεν είναι τίποτα. Και στην πραγματικότητα αυτή δεν μπορεί εξαχθεί μέσα από τους αριθμούς των αυτοκινήτων ή των ψωμιών. Και από το βιβλίο του Mete λείπει η δομική ανάλυση.

Αναφέραμε ότι υπάρχουν 178,000 πολίτες. Δηλαδή από τους 256,000, οι 80 με 90,000 δεν είναι πολίτες. Ας επιμένουμε λίγο σε αυτό το σημείο. Αν περάσει ο νόμος που αναφέραμε πιο πάνω, το 75% αυτών των ανθρώπων θα πάρουν μόνιμη άδεια παραμονής και μετά από μερικά χρόνια δεν θα μπορούμε να κάνουμε τίποτα γι' αυτό. Το πραγματικό κτύπημα θα επέλθει τότε. Αυτό πρέπει να εμποδιστεί. Διότι, αν αυτοί που θα μείνουν συγκαταλέγονται ανάμεσα στους 178,000, τότε αυτός ο αριθμός θα είναι ανεκτός. Μπορούν να προωθηθούν κοινωνικές πολιτικές και μαζί μπορούμε να πετύχουμε κάτι. Αλλά ο νόμος που ετοιμάζεται, εμπειρικλείει πολλούς κινδύνους. Πρέπει άμεσα να τοποθετήσουμε το θέμα στην ατζέντα μας και εναντιωθούμε σ' αυτόν το νόμο.

Halil Paşa: Και τέλος παραχωρώ το λόγο στον Mehmet Hasgüler.

Mehmet Hasgüler: Πιστεύω πως θα ήταν καλύτερα αν συζητούσαμε το πρόβλημα του πληθυσμού σε σχέση με το περιουσιακό. Επειδή ακόμη ένα αρκετά επικίνδυνο σημείο, είναι σε πόσα χέρια συγκεντρώνονται οι περιουσίες στο βορρά, με στόχο την οικοδομική εκμετάλλευση. Καθώς

συζητούσαμε το θέμα του προβλήματος του πληθυσμού, θίξαμε διάφορα θέματα. Όμως αυτό που διαφαίνεται είναι πως αυτό θα εξελιχτεί σε ένα πολύ σημαντικό ζήτημα τις επόμενες μέρες. Πόσοι άνθρωποι πλούτισαν εδώ εκμεταλλευόμενοι τη γη; Βλέπουμε να βρίσκουν το δρόμο για τις εφημερίδες διάφορες συνομιλίες του πρωθυπουργού και του προέδρου με Εβραίους επιχειρηματίες, κατά τις οποίες προσφέρονται και περιουσίες. Τα ξενοδοχεία, στην καλύτερη των περιπτώσεων, έχουν 25% πληρότητα και εντούτοις συνεχώς κτίζονται μεγάλα ξενοδοχεία, καταστρέφοντας ταυτόχρονα και το περιβάλλον. Πρέπει να συζητήσουμε το θέμα συνολικά και να τους αντισταθούμε. Το πρόβλημα του πληθυσμού αποτελεί ένα πολύ σημαντικό πρόβλημα. Αλλά είναι σε άμεση σχέση με το περιουσιακό, με τον οικοδομικό τομέα, που είναι συνδεδεμένος με τη σειρά στην ανάγκη για αυτούς τους ανθρώπους, που συνεχώς έρχονται, και χάρη στο CTP, θα πολιτογραφηθούν κιάλας. Από τη στιγμή που τους καταγράφουν, αυτό σημαίνει πως αυτός ο νόμος θα γίνει όπως ο νόμος που αφορά τη στέγαση και τη γη. Από τη στιγμή που τους καταγράφεις, αυτό σημαίνει ότι σε 5 ή 6 χρόνια θα υπάρχει μπροστά μας. Στον πρόεδρο Mehmet Ali Talat έχει ανατεθεί το καθήκον να λύσει το πρόβλημα, αλλά δηλώνει ότι δεν θα συζητήσει για το θέμα των πολιτών. Δηλαδή, θα ήταν σωστό να μην περιμέναμε ακόμη και από τον πιο προοδευτικό άνθρωπο αυτής της χώρας να υπέγραφε μια συμφωνία με μια τέτοια δομή. Η ευθύνη πέφτει στους ώμους μας, στις συντεχνίες, στις οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών και σε όλους όσους ανησυχούμε για την παρούσα κατάσταση. Εμένα με ανησυχεί πολύ η παρούσα κατάσταση, διότι οι δυναμικές για έναν κοινωνικό αγώνα έχουν χάσει τις θεμέλιες αρχές τους. Μας περιμένει μια δύσκολη εποχή όσον αφορά στην διαδικασία που έχουμε μπροστά μας. Και δεν πρέπει να νομίζουμε πως η λύση είναι προ των πυλών, ιδιαίτερα αν κοιτάξουμε την κατάσταση στην Τουρκία, όπου έχουμε συνθήκες πολέμου.

Πρώτα από όλα πρέπει να σταματήσουμε να πουλάμε ελπίδες και να προτείνουμε πρακτικές προτάσεις για την επίλυση του προβλήματος του πληθυσμού. Σας ευχαριστώ.

Halil Paşa: Και εγώ σας ευχαριστώ για την υπομονή σας.